

CURIERUL ADVENTIST

IANUARIE 2024: EVANGHELIZĂRILE TOAMNEI ÎN BUCUREȘTI
+ JOCLUL ȘI ȘOCUL VIITORULUI + CURCUBEUL LUI PAVEL
+ UCENICIE + POSTUL ȘI RUGĂCIUNEA + ÎN CE SENS
CONTEAZĂ CÂND S-A NĂSCUT ISUS + „HAINE DE LUMINĂ”
+ COARNELE RĂSĂRITENE ALE MONSTRULUI PREACREȘTIN

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

ADVENTIST FRONTIER MISSIONS – misiunea prin ucenicie

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE EDUCAȚIEI CREȘTINE – articole selectate din scrieri ale lui Ellen G. White – *Educația creștină, Mărturii speciale cu privire la educație, Cumpătarea creștină și igiena biblică, Review and Herald, Semnele Timpului, Instructorul de tineret și Ecoul biblic.*

Cartea are ca subiect educația creștină și se adresează profesorilor cu speranța că ei vor urma cu credincioșie în practica de zi cu zi principiile enunțate.

SCRIE-O ÎN INIMA LOR! – ghid simplu, dar profund – prezintă o abordare sistematică și personalizată, extrasă direct din Scriptură despre cum să-ți îndrepti copiii spre Isus. Această carte te încurajează și te învață cum să-ți îndrumi copiii să-și însușească umblarea cu Dumnezeu și să devină tot mai asemănători cu Isus.

„Ce dar minunat este cartea aceasta pentru părinții ca mine, care au nevoie de înțelepciune biblică și de idei practice!” (Kristen Wetherell, autoarea cărții *Humble Moms*)

Anul CX, IANUARIE 2024. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

STIMATE COMUNITĂȚI ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA,

În numele comitetului Uniunii de Conferințe, vă adresez salutări frățești, cu binecuvântări, la începutul anului 2024. Dumnezeu a creat anii, ca unitate de măsură a timpului nostru limitat, și, prin harul Lui, numărăm trecerea unui an vechi și întâmpinăm venirea altuia nou, „în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1:7), Cel ce stă pe scaunul de domnie din ceruri și zice: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!” Aceste cuvinte sunt demne de încredere și adevărate (adaptare după Apocalipsa 21:5).

Pentru mine, personal, dar și pentru pastorii din echipa noastră de lucru de la Uniune, anul 2023 a fost un an în care am încercat să promovăm identitatea noastră adventistă, să facem mai bine cunoscute numele de *adventist* și crezurile noastre, bazate pe Biblie. A fost un an plin, așa cum știu că a fost și pentru dumneavoastră, întrucât trăim în timpul sfârșitului și lucrurile se precipită într-o anumită direcție.

Însă urmează zile mult mai deosebite pentru poporul lui Dumnezeu. El a promis că vom trăi vremurile la care au visat patriarhii și profeții din vechime. Profețiile despre evenimentele care preced revenirea Domnului Isus pe pământ se vor împlini la literă.

Dragi frați și surori, dragi credincioși, nu putem anticipa dificultățile care vor veni peste noi, ca popor al credinței dată sfinților o dată pentru totdeauna (Iuda 1:3). Suntem conștienți de slăbiciunile noastre, însă lumina profeției ne avertizează ca să nu greșim: „Va fi o zguduire în rândurile poporului lui Dumnezeu, dar acesta nu este adevărul prezent care să fie purtat bisericilor...” — (*Selected Messages* 1:180; *Selected Messages* 2:13. Criza 53.5, ediția digitală) scria Ellen White, unul dintre cei trei fondatori ai Bisericii Adventiste și, în același timp, profetul care a scris cel mai mult despre timpul sfârșitului. În Evanghelie, Mântuitorul ne-a lăsat cuvinte extraordinar de încurajatoare: „Îndreptați-vă și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie!” (Luca 21:28).

Deci ce fel de oameni ar trebui să fim noi? Permiteți-mi să descriu trăsăturile credinciosului adventist, care Îl așteaptă pe Domnul în anul 2024. Prima trăsătură este *evlavia caracterului*. În accepțiunea modernă, aceasta înseamnă comportament ireproșabil în familie și în biserică, dar și la serviciu și în societate. În limbaj bisericesc, aceste trăsături sunt asociate termenilor de sfințenie, sau neprihănire. Dumnezeu nu ne cere mai puțin decât putem face și, după aceea, peste eforturile noastre, Domnul Hristos așază veșmântul imaculat al neprihănirii Sale, de care vom avea atâta nevoie în fiecare zi.

În același timp, adventistul autentic este *dedicat total cauzei generale a bisericii*. Cu bună-credință, e prezent activ la închinarea din Sabat. El contribuie la crearea unei atmosfere plăcute și înălțătoare la serviciile divine ale bisericii. Răspunde cu dedicare, atât la anunțurile locale, cât și la apelurile venite dinspre departamentele bisericii. Pentru el, biserica este o comunitate de familie veritabilă, în care lucrează dezinteresat pentru binele celorlalți. Nu se lasă descurajat, nici nu e doborât de vreo supărare sau intristare. În perioada când cei mai mulți își urmăresc propriile interese, confortul unei vieți ușoare sau chiar satisfacerea plăcerilor, credinciosul autentic investește timp consistent în misiunile adventiste, răspunde la chemările organizației și oferă din resurse pentru inițiative care fac diferența. În România, biserica lansează multe chemări: pentru

CUPRINS

3 Editorial

Aurel Neațu

5 Misiune

Daniel Brînzan

Împreună pentru oameni –
evangelizările toamnei
în București, 2023

7 Reflecții

Mugurel Asaftei

Jocul și șocul viitorului

10 Spiritual

Dan Constantinescu

Curcubeul lui Pavel

12 Misiune

Diana Vasile

Ucenicie

16 Doctrină

Ștefan Radu

Postul și rugăciunea

22 Reflecții

Daniel Nițulescu

În ce sens contează
când S-a născut Isus

24 Opinii

Beniamin Lupu

„Haîne de lumină”

27 Profeție

Florin Lăiu

Coarnele răsăritene
ale monstrului preacreștin

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Psalzii – Învățăturile Tale

BIROUL PREȘEDINTELUI – 2023

BISERICA ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA

dezvoltarea învățământului adventist, pentru lucrarea din centrele de sănătate în curs de a fi deschise, în zecile de librării și penitenciare, în asociațiile caritabile și sociale administrate de oameni ai bisericii, pentru mentoratul copiilor și tinerilor și așa mai departe.

Iar în ultimul rând, adventistul veritabil, care pășește cu încredere în criza finală a umanității, este motivat de dragoste. El a descoperit în mod practic că „acum [...] rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea, dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Corinteni 13:13). Prin urmare, așteptătorul Domnului Hristos își extinde influența dincolo de comunitatea locală, pentru alinarea celor mai neînsemnați semeni, și dincolo de granițele țării, pentru grăbirea împărăției lui Dumnezeu. Astfel de oameni așteaptă Dumnezeu să fim, iar profeția confirmă că lucrurile se vor întâmpla chiar așa. Citez: „În mijlocul adâncirii întunecimii ultimei mari crize a pământului, lumina lui Dumnezeu va străluci mai puternic și cântecul de speranță și încredere va fi auzit în acorduri mai clare și mai distinse.” — (*Education*, 166. *Criza*, 54.5, ediția digitală)

Stimați frați și surori, Providența ne-a onorat să trăim în anul 2024. Este un an solemn, încărcat de responsabilități. Dumnezeu ne-a încredințat informații de un interes extrem pentru populația lumii și cădem în genunchi înaintea Lui pentru a-L ruga să ne conducă în împlinirea sarcinilor așezate pe umerii noștri.

Pentru comunitatea adventistă română, anul 2024 este un an al sănătății și al voinței. În acest sens, vă urez să aveți bună dispoziție și să fiți sănătoși. Împre-

ună, membrii comitetului Uniunii, ne rugăm pentru familiile dumneavoastră să aveți relații excelente, cu potențial misionar și să împlinim legile sănătății, așa cum sunt scrise în Biblie și în Spiritul Profetic. Ellen White ne-a spus că „scrierile [ei] mele vor vorbi în mod constant, iar lucrarea lor va continua cât va ține timpul” (*Selected Messages* 1:55, 56, ediția digitală). Deci putem avea încredere deplină în sfaturile inspirate ca să le urmăm cu inima veselă în practica vieții de zi cu zi.

„Domnul să vă binecuvânteze și să vă păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste voi și să Se îndure de voi! Domnul să-Și înalțe Fața peste voi și să vă dea pacea!” (adaptare după Numeri 6:24-26). ■

Articolul de mai sus reprezintă transcrierea unui mesaj video publicat de pastorul Aurel Neațu la începutul anului 2024. Cuvântul președintelui în format original se găsește pe blogul oficial la adresa: www.presedinte.adventist.ro/category/mesajele-presedintelui/.

Aurel Neațu, președinte,
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

Un infografic cu activitatea din biroul președintelui Uniunii de Conferințe în anul 2023 a fost publicat pe blogul www.presedinte.adventist.ro, împreună cu mesaje de binecuvântări pentru anul 2024. La aceeași adresă veți găsi și îndemnuri spirituale ale pastorului Aurel Neațu la început de an, între care adresări către audiența Centrului Media Adventist, comunitățile adventiste de limbă maghiară, frații gabori și romei, donatorii pentru ADRA România.

ÎMPREUNĂ PENTRU OAMENI – EVANGHELIZĂRILE TOAMNEI ÎN BUCUREȘTI, 2023

Uniunea de Conferințe și Conferința Munte-
nia au participat la o serie de evanghelizări
în toamna anului 2023, în București, cu pre-
cădere în luna noiembrie. Departamentele orga-
nizatoare au fost: Sănătate, Publicații, Educație,
Școala de Sabat și Lucrare Personală, Comunica-
re și Relații Publice, Asociația Pastorală, împreună
cu asociațiile ASEF, ASUP, Respiro, „Ridică-te
și umblă” și AMiCUS.

Pentru documentare, în publicația oficia-
lă a bisericii, amintim o serie de opt conferințe
radiotelevizate sub genericul „Iisus a vindecat”,
nouă seminare despre stil de viață susținute la
parterul Bibliotecii Naționale a României, în
sălile Doina Cornea și Mircea Eliade, opt pre-
zentări despre creație și profetie în comunitatea
adventistă bucureșteană Învingători (ProfeȚIE
pentru azi), trei conferințe Autentic Podcast des-
pre creație (#1 Big Bang – Cum a început totul?;
#2 Este designul inteligent răspunsul pentru
Darwin?; #3 De ce știința nu trece testul ADN?)
și încă două conferințe Autentic în universități (la
SNSPA și ASE), trei conferințe pentru un paren-
ting creștin și o conferință Semnele Timpului
(Întrebări la 20+).

Linkuri cu majoritatea acestor materiale, pre-
cum și alte resurse video de tip reportaj, emisiuni
și interviuri au fost expediate prin poșta electro-
nică într-un buletin informativ dedicat (nr. 22)
pastorilor din București și voluntarilor abonați la
grupul de comunicare în aceste proiecte.

Campania Împreună pentru oameni, în cifre

- Activitate în 170 de clase, public de circa 4.500 de elevi, 35 de traineri Respiro;
- ADRA România a investit 106.076 euro pentru educație, consiliere și donații în sprijinul a 19.383 de beneficiari; o unitate mobilă de igienă și asistență socială pentru oamenii străzii (50 de beneficiari, din care 27 pentru tuns, 16 pentru dușuri);
- 255 de persoane au donat sânge;

- Circa 200.000 cărți *Puterea speranței* au fost livrate la ușa apartamentelor + alte 20.000 cărți gratuite au fost oferite la standuri; acoperire urbană a locuințelor din capitală: circa 20%.
- + 100.000 carduri distribuite (resurse audio-video). Sute de persoane au folosit serviciul de call center pentru a intra în contact cu noi.
- Numere estimate pentru toate proiectele – 1.000 voluntari, 90 de pastori implicați.

„Din grijă pentru tine” – centrul de servicii gratuite amenajat de Biserica Adventistă în ambulatoriu la Biblioteca Națională a României | raport parțial

- Circa 40 de cabinete deschise, timp de 5 zile;
- Voluntari: 150 de medici de diferite specializări, kinetoterapeuți și psihologi, 85 de asistenți din București și din țară, 35 de elevi de la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica și peste 350 de elevi de la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu” din București;
- Circa 35 medici neadventiști voluntari în proiect, oferind consultații minimum 3 ore;
- Beneficiari: circa 3.000, din care 1.000 înscriși prin Direcția Generală de Asistență Socială a Municipiului București (parteneriat cu ADRA România).
- 422 de pacienți au completat formularul de evaluare și au acordat notă maximă pentru servicii, atmosferă și interacțiunea cu medicul, iar 30 de persoane au notat evenimentul cu media de 4,45 de puncte din 5 (cifre din 24 noiembrie).

**FRONTUL
MISIUNII
DANIEL
BRINZAN**

**CONTINUĂM SĂ NE
RUGĂM PENTRU
CĂȘTIGAREA SUFLE-
TELOR, ÎNĂLȚÂND
CERERI, MULȚUMIRI
ȘI MIJLOCIRI
PENTRU ACESTE
CAMPANII.**

- 1.133 de beneficiari au oferit date de contact pentru a primi ulterior alte oferte și informații;
- Valoarea serviciilor medicale: + 1 milion de lei.

Finanțator: Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, EUD, Conferința Generală, Quiet Hour Ministries.

Parteneri: Asociația de Sănătate, Educație și Familie, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor din România, Asociația „Ridică-te și umblă”, Editura Viață și Sănătate, Centrul de Sănătate Premed; Ministerul Sănătății, Primăria Sectorului 3, Biblioteca Națională a României.

Cu sprijinul: Samsung Medical, Philips, Liamed, Centrul de Transfuzie Sanguină București, Sover Optica, Concelex, AQUA Carpatica, Florpeisaj Garden Design, Universal Solution, Terapia.

Parteneri media: Speranța TV, Radio Vocea Speranței, Autentic Podcast.

Campania s-a bucurat de aprecieri și menționarea organizatorului (Biserica Adventistă) în presa digitală. Comunicatul nostru de presă a fost preluat de agențiile naționale Mediafax și Agerpres, Antena 3, iar ulterior de alte agenții (Știri 247, Jurnalul, Redacția, Newslit, DescoperaBucureștiul, Libnet, DoctorulZilei, Rptv, As-tăzi).

Un raport de sinteză a fost publicat de pastorul Aurel Neațu pe blogul presedinte.adventist.ro (mesajul din 24 noiembrie 2023) și de Autentic Podcast (un reportaj

despre campania medicală la fața locului, la Biblioteca Națională a României și o altă emisiune despre difuzarea de carte religioasă).

Cum continuăm?

Există o ofertă cu peste 20 de servicii tip follow up în biserici. Oferta sub formă de pliant tipărit s-a oferit miilor de beneficiari de la Biblioteca Națională, precum și în acțiunile stradale pentru literatură gratuită.

Continuarea serviciilor gratuite a fost reamintită într-un e-mail și sms trimis pe 23 și 24 noiembrie celor care au optat să fie contactați ulterior.

Din 27 noiembrie până pe 31 decembrie rulează pe panouri digitale în 36 de puncte din oraș reclamă stradală de tip follow up cu ofertă de livrare Biblie prin call center. O altă reclamă pentru Biblie va rula în cursul lunii ianuarie în centrul orașului.

Sunt în derulare cluburi de mișcare și, de asemenea, în biserici locale, mai multe grupe de acțiune în lunile următoare, conform ofertei. O acțiune de tip conferințe de sănătate e plănuită în primăvară. În Biserica Învingători e în formare o clasă de botez.

Întrucât multe persoane noi și-au manifestat aprecierea față de adventism, unele neștiind nimic anterior despre religia noastră, vă rugăm să oferiți o bună primire celor care vizitează pentru prima dată bisericile noastre. Unele persoane au venit deja în biserici ca urmare a unor prime contacte cu cărți sau servicii oferite de voluntari adventiști.

Mulțumiri speciale

Continuăm să ne rugăm pentru câștigarea sufletelor. Grupe de rugăciune online au înălțat cereri, mulțumiri și mijlociri pentru aceste campanii în perioada mai-noiembrie 2023. În mod special predăm aceste interese create în mâna lui Dumnezeu pentru o recoltă spirituală bogată.

Echipele de organizare mulțumesc tuturor copiilor, tinerilor, surorilor și fraților care s-au implicat în orice ramură a proiectului. Aprecieri investiția de timp și resurse, mulțumim celor ce au sprijinit financiar sau logistic desfășurarea activităților. Desigur, mulțumirea finală și deplină I se cuvine Domnului, Dumnezeu nostru. Nu încetăm să ne rugăm pentru pastorii și coordonatorii care continuă mai departe să lucreze cu oamenii interesați.

#gând

„O, cât de mare este bunătatea Ta,
pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine
și pe care o arăți celor ce se încred
în Tine, în fața fiilor oamenilor!” ■

(Psalzii 31:19)

Daniel Brînzan, director, Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală, Uniunea de Conferințe

JOCUL ȘI ȘOCUL VIITORULUI

Un autoturism dispune de un parbriz și de trei oglinzi retrovizoare. Deși sunt trei, cele retrovizoare sunt mult mai mici, parbrizul este cel mai mare și oferă cea mai clară și reală imagine. Pentru siguranța celor din mașină, șoferul ar trebui să privească înainte și să fie desigur de atenți pentru a fi în stare să evite pericolele care pot apărea. Uneori este necesar să privim în oglinzile retrovizoare, dar interesul cade tot pe ceea ce se află în față.

Înainte este drumul și ținta, semnele și marcajele de circulație de care uneori depinde viața noastră și indicațiile care ne arată partea de drum care ne-a mai rămas până la destinație. Paralela cu viața și credința este evidentă: „...dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13-14). Cu toate acestea, sunt unii care rămân la vechile cărări și sunt orientați spre trecut sau merg cu spatele înainte și, din când în când, mai aruncă o privire și spre viitor. Apariția automobilelor a făcut ca viteza de deplasare să crească foarte mult, fapt ce necesită o atenție sporită. Spre deosebire de secolele trecute, când lumea se mișca mai lent și exista mai multă predictibilitate, în ultimul secol, numit și secolul vitezei, evenimentele se desfășoară în ritm accelerat, uneori depășind cu mult capacitatea noastră de a procesa informațiile și de a ne adapta. Lumea tinde spre haos, în care oameni și instituții se mișcă în manieră browniană, însă în astfel de vremuri avem asigurarea din partea Domnului că ne va ocroti.

În afara Scripturii au fost propuse mai multe scenarii ipotetice despre viitor. Însă viitorul are rădăcini în trecut. Unele scenarii au fost optimiste, în care progresul și evoluția, ca specie, dar și cea sub aspect cultural și personal erau anticipate ca o desfășurare firească. Cel mai optimist scenariu, încadrat în tipare științifice, a fost marxismul, care a cuprins cea mai mare parte a lumii în vremurile lui de glorie și care acaparase două treimi din populația lumii. Altele au fost pesimiste sau chiar nihiliste, scenarii în care totul va fi înăbușit și lumea se destramă sau forțe oculte totalitare vor exercita un control excesiv asupra maselor, așa cum prevedea romancierul britanic George Orwell. Aceste moduri de a privi viitorul arată că nu doar amănuntele ne lipsesc, ba chiar scena cadru este aproape imposibil de găsit.

Uneori, preocuparea de a anticipa viitorul poate fi considerată ca o formă patologică de tip obsesiv care încearcă să astâmpere curiozitatea fără a oferi răspunsuri reale.

Dar nici dezinteresul pentru viitor nu este o soluție. Teama de necunoscut este o cauză majoră a tulburărilor psihice ca anxietatea sau panica.

Aceste două moduri de a prevedea viitorul sunt inedite pentru că ies din spațiul religios, ambele fiind seculare, chiar ateiste. Însă, până la apariția lor, religiile lumii au încercat fiecare să ofere o cunoaștere a viitorului și o escatologie proprie. Horoscopul, ghicitori, astrologi au încercat propria lor variantă, concurând cu revelația biblică. Poporul evreu, apoi creștinii au fost mai mereu ispitiți de astfel de practici. Apariția mișcării adventiste s-a remarcat prin întoarcerea la învățăturile Bibliei și prin capacitatea de a citi semnele profetice, o misiune deloc ușoară. Pe lângă concurența acerbă a religiilor tot mai diverse, biserica nou-formată avea să dea piept cu dificultățile specifice care stăteau în calea descifrării profetiilor.

**VIGILENȚĂ
PROFETICĂ
MUGUREL
ASAFTELI**

**E POSIBIL SĂ
FIM LA FEL DE
SURPRINȘI CA
UCENICII, CÂND
AU FOST RELUATE
PROFEȚIILE ȘI
ÎNȚELESE CA NICIODATĂ
MAI ÎNAINTE.**

Trecutul, între mit și adevăr istoric

Gândurile, deciziile și acțiunile noastre din trecut ne condiționează prezentul și ne dirijează viitorul. Astfel, putem fi prizonierii greșelilor sau păcatelor noastre sau putem să ne bucurăm de roadele trecutului, trăit în puritate și lumină spirituală.

Mergând pe firul genetic și istoric, avem nevoie de o hartă cuprinzătoare care să integreze experiențele noastre. Pentru aceasta avem Biblia. Pe baza ei aflăm originea și trecutul înaintașilor noștri, cu bunele și relele pe care le-am moștenit. Din motive pe care nu le cunoaștem încă, nu toate însușirile înaintașilor ne sunt transmise, iar dintre cele care ajung să compună genomul nostru, nu toate sunt active. Partea cea mai încurajatoare este că putem să schimbăm cursul genealogiei noastre; uneori viața noastră este o intersecție în care avem nevoie de o indicație precisă pentru a apuca pe drumul care trebuie.

„Trecutul poate fi verificat istoric până acum 6.000 de ani”, spunea istoricul Neagu Djuvara. Dincolo de acest prag nu mai avem atestare verificabilă în sens științific și pătrundem într-un timp ocupat de mituri și ficțiuni. Cum Biblia începe cu punctul creației, pe care-l plasează tot pe atunci, se poate observa că revelația acoperă exact

trecutul istoric. Însă unii creștini au dorit să împace revelația cu istoria seculară, mai ales cu descoperirile științifice care datau pământul cu vârste mult mai mari. Așa că a apărut o interpretare prin care primele 11 capitole din Geneza au fost considerate mituri, și nu istorie. Acolo e perioada creației în șapte zile (Geneza 1), vârstele de oameni care trăiau aproape un mileniu (Geneza 5), un potop global care a resetat rasa umană (Geneza 6-9) și un edificiu magnific până la cer, turnul Babel (Geneza 11). Astea nu se potrivesc cu schema omenească.

Apariția științei a reinterpretat aceste capitole și a fost nevoie de o potrivire forțată. Pentru a împăca știința cu revelația, capitolele acestea au fost trecute în categoria mituri sau alegorii cu valoare moralizatoare cel mult. În niciun caz nu pot fi considerate realități literale sau istorice. Bătălia aceasta nu doar că nu s-a încheiat, dar continuă cu o forță pe care nu o anticipăm. Noile orientări neomarxiste încearcă să reinterpreteze istoria pentru a reseta gândirea umană.

Biserica Adventistă a mers pe varianta istorică, Biblia fiind o carte cu învățături reale, chiar dacă limbajul trebuie interpretat, poate transmite realități pentru care avem nevoie de artificii literare pentru a-l exprima. Dumnezeu a creat lumea în șapte zile literale, oamenii au trăit sute de ani, potopul a existat și a fost global, la fel și turnul Babel, cu mult înaintea piramidelor antice, catedralelor în stil gotic din perioada medievală sau zgârie-norilor din ultimul secol. Consecințele acestui fapt sunt enorme, chiar veșnice. Decalogul, sau codul moral uman, este sau nu valabil, în funcție de concepția pe care o avem despre trecut și originea omului.

Viitorul, între speranță și utopie

Viitorul, pe de altă parte, este prezentat în imagini simbolice, dar care exprimă realități concrete istorice și fizice. Dacă gândirea mitică a reprezentat eroarea sau falsificarea istoriei, gândirea simbolică poate avea același efect când o aplicăm la interpretarea viitorului. Cum anticiparea unor profeții nu s-a potrivit cu explicația oferită, a fost nevoie de a găsi o manieră satisfăcătoare pentru a înțelege.

În mare, sunt trei moduri de a interpreta profeția apocaliptică: varianta preteristă, care susține că toate evenimentele s-au petrecut în vremea scrierii, cea istorică, adică descrierea cuprinde istoria, și cea futuristă, care plasează toate evenimentele în viitor. Biserica Adventistă a mers pe varianta istorică. Dar asta nu a pus capăt dificultăților de interpretare. Partea cea mai spinoasă de-abia începea. Cine și cum reușea să traducă imaginile profetice în planul istoric real?

Câteva exemple ne arată cu ce probleme ne confruntăm. Ce putem spune despre ultimele capitole din Ezechiel, cele privitoare la restaurarea Templului? Se vor împlini vreodată? Extrem de grea întrebare. Asupra acestor capitole este necesară o discuție mai amănunțită. Evreii și dispensaționaliștii evanghelici văd în aceste capitole punctul final al istoriei. De aceea, ceea ce se întâmplă în Palestina acum este esențial și poate fi considerat de ei chiar semnul escatologic.

Dar cei 144.000 sunt reali sau nu? Pentru unii da, pentru alții nu, pentru că, fie sunt prea puțini, fie sunt evrei pe linie genealogică din cele 12 triburi iudaice.

Plăgile nu sunt reale în sens literal, sau cel puțin nu toate. Rana rea o fi un cancer sau o infecție teribilă, dar secarea Eufratului nu e considerată reală, ci simbolică. Cât despre Armagedon, este suficient să știm că reprezintă marea luptă dintre bine și rău, nicidecum o confruntare armată sau măcar ideologică între puteri religioase, politice, economice și militare reale. În plus, nici nu știm cine aduce plăgile. Îngerii? Sau sunt fie evenimente naturale, fie evenimente politice și religioase reprezentate de îngeri?

Primii adventiști din secolul al XIX-lea credeau într-o corespondență biunivocă între imaginile simbolice și entități reale. Asta ajuta la identificarea acestor forțe și puteri care defilau în lume și totodată reprezentau și niște repere cronologice. Spre exemplu, data de 11 august 1840 a fost prezisă încă din 1838 de J. Litch, care prevedea capitularea Imperiului Otoman. Astăzi, acest mod de interpretare profetică este modificat. Și a fost înlocuit cu o manieră mai volatilă. Într-un fel este mult mai comodă. Oferă o varietate infinită de potențiale in-

terpretări, fapt care mărește confuzia, în loc să confere o claritate în înțelegere.

Daniel a fost liniștit să afle că anumite lucruri din viitor nu-i sunt descoperite și a putut să meargă la odihnă liniștit. Dar promisiunea era că mulți vor cerceta descoperirile și le vor înțelege. Condiția esențială pentru înțelegere era conștiința și caracterul, nu mintea. Mintea, cu tot universul ei cognitiv, afectiv și volitiv, trebuia subordonată conștiinței, care la rândul ei era transformată să fie în stare să înțeleagă. „Mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege” (Daniel 12:10). Ca popor aflat la granița dintre istorie și veșnicie, avem datoria de a ști, iar pentru asta este nevoie de cercetare după canoanele profetice. În plus, trebuie să avem decența să admitem că nu vom ști decât ceea ce este necesar.

Ar trebui să știm care este rolul SUA, al Europei, Rusiei, Chinei, al popoarelor musulmane în planul profetic. Dar rolul marilor religii ale lumii? De ce este nevoie de astfel de informații exacte? Din același motiv pentru care Isaia, Ieremia, Ezechiel, ca să cităm doar câțiva, aveau prorocii despre Egipt, Babilon, Asiria, Edom etc., și nu doar despre Israel sau Iuda. Și asta se încadra în aceleași promisiuni și predicții pe care Domnul le făcuse lui Avraam și care își ating apogeul în Apocalipsa 14:6, în care este cuprinsă întreaga omenire. Iar rolul bisericii este de a ilumina întreaga lume, nu doar propriii enoriași.

Dacă însă în loc de parbriz avem un ecran pe care rulează imagini diverse care ne plac sau ne convin, realitatea externă nu ne mai este accesibilă, iar impactul dezastruos este inevitabil. Și asta pentru că plecăm de la premisa că ceea ce nu se potrivește schemei noastre hermeneutice trebuie exclus. Oare nu ar trebui modificată înțelegerea noastră, care trebuie să înceapă cu asumarea faptului că, fie au fost erori în interpretare, fie sunt imagini încă neclare și care urmează a fi înțelese? Textul din Apocalipsa 10:10 ne arată că nimănui nu-i place să fie

corectat sau să transmită un mesaj nepopular: „Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, mi s-a umplut pântecul de amărăciune.”

Marele Interpret

Marele Medic, Marele Profet, Marele-Preot sunt funcții destul de cunoscute ale Domnului Isus. Dar despre Mare Interpret se vorbește mai puțin. Deși Domnul începe cu Predica de pe Munte, care este interpretarea Legii de pe Sinai, și continuă cu explicarea Vechiului Testament, poporul evreu se îndepărtează tot mai mult de lucrarea Sa.

În Luca 4:21, Domnul citește din prorocul Isaia, urmat de o aplicație surprinzătoare: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.” Deși în paragraful citit nu era prevăzută clauza temporală. Iar de aici au fost făcute conexiuni cu oameni credincioși neevrei, Naaman și văduva feniciană, care i-au înfuriat până la nebunie pe cei prezenți.

Respingerea acestei interpretări urma să aibă efecte îngrozitoare: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19:42). În Faptele 2, evenimentul coborârii Duhului Sfânt și efectul imediat al acestei minuni este explicat de Petru ca fiind o împlinire a profeției din Ioel 2: „Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel.” Petru nu era mare exeget, dar Duhul care a coborât asupra lor le-a explicat exact predicția.

Dincolo de calcule și cercetare atentă, vom fi la fel de surprinși ca ucenicii, după zdrobirea credinței lor la Golgota și învierea Mântuitorului, când au fost reluate profețiile și înțelese ca niciodată mai înainte. „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” Domnul a inspirat și descoperit, Domnul a interpretat! (Luca 24:27). ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

CONVOCARE

Conform hotărârii nr. 366 a Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, din data de 20 noiembrie 2023, Procesul-verbal nr. 15, din 20 noiembrie 2023, se convoacă Adunarea Generală Electivă a Uniunii de Conferințe în zilele de 21–22 aprilie 2024, la Centrul de Educație și Misiune Stupini. Adunarea electivă va începe duminică, 21 aprilie, la ora 11.

CURCUBEUL LUI PAVEL

Am fost mai întâi tentat să folosesc pentru articolul de față titlul „Scara lui Pavel”, dar pentru a nu crea confuzii în rândul cititorilor obișnuiți cu sintagma „scara lui Petru”, referitoare la textul din a doua sa epistolă (cap. 1:5-7), am acceptat sugestia unui confrate, având în vedere întrepătrunderea și inseparabilitatea caracteristicilor ce urmează a fi menționate. Și asta cu atât mai mult cu cât termenul de „scară” nu era menit să sugereze o anumită progresie a acestora, ci mai curând o sporire a nivelului de cunoaștere în domeniul pe care ne propunem să-l studiem.

Pentru creștinii obișnuiți cu „litera legii”, diversitatea situațiilor cu care se confruntă pe parcursul acestei vieți poate genera numeroase întrebări privitoare la evaluarea din perspectivă biblică a conduitei lor și a faptelor subsecvente. Desigur, nu este vorba de standarde, acestea fiind cât se poate de explicit prezentate în mai multe părți ale Scripturii prin dualitatea bine-rău (Deuteronomul 30:15, Psalmii 37:27, Ezechiel 33:19).

Mai mult, apostolul Pavel indică explicit, așa cum ar face un jurist cu experiență, „sediul materiei”: „Tu, care te numești iudeu, care te rezemi pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeuul tău, care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege... (Romani 2:17,18).

Problema apare în ceea ce privește criteriile de evaluare, acele principii sau norme pe baza cărora se face aprecierea. Și nu cred că este vreun pastor sau alt slujbaș de frunte al bisericii care să nu fi fost confruntat cu întrebarea: „Lucrul acesta (fapta, obiceiul ș.a.) e un păcat?”

Pericolul de a te substitui conștiinței altuia poate fi ușor îndepărtat prin trimiterea la fundamentul și esența Legii, care este dragostea. În cele ce urmează, vom intra însă în jocul celor care preferă o abordare textuală a problemei, tocmai datorită abundenței de referințe privind criteriile de evaluare pe care le găsim în epistolele lui Pavel, cu precădere în cea dintâi, adresată credincioșilor din Corint.

Utilitatea

„Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos” (1 Corinteni 10:23 p.p.)

Vom observa mai întâi că aserțiunea în cauză este făcută pentru prima oară în contextul dezbaterii privind abuzurile culinare și sexuale (cap. 6:12). Cei mai mulți comentatori sunt de părere că, în prima parte a versetului, Pavel nu-și exprimă opinia personală, ci el doar citează un slogan al credincioșilor din Corint, inspirat probabil din conceptul grec despre libertate, pe care

apostolul îl corectează, modelându-l după Evanghelia, și-l plasează într-o deplină ascultare de legea lui Hristos. De altfel, multe traduceri străine așază afirmația între ghilimele, indicând că Pavel citează o afirmație străină, pe care o respinge.

Un studiu serios al textului original ne arată că, pe de o parte, adjectivul „toate” este folosit cu un sens relativ, subînțeles, limitat de contextul logic al discursului (mâncare curată), sau de contextul istoric, fără aplicații universale și absolute. Pe de altă parte, îngăduința vizează aspectul de legalitate, legitimitate, a ceea ce era permis de Lege, și nu licența păcătoasă sau permisiunea de a încălca Legea¹. Și tot contextul ne ajută să înțelegem faptul că utilitatea, „folosul”, se referă la devenirea lăuntrică, la progresul spiritual, pe care Pavel îl explicitează în finalul epistolei: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” (cap. 16:13).

Altruismul

„Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia” (1 Corinteni 10:24).

Cel de-al doilea criteriu accentuează ideea că utilitatea nu privește avantajele personale, materiale, trupești, ci avantajele comunitare, spirituale. Ideea este reluată în multe dintre epistolele pauline (1 Corinteni 10:33; 13:5, Filipeni 2:4.21), iar apostolul a făcut din această dispoziție sufletească de a acționa dezinteresat în favoarea altora un principiu de viață, renunțând de bunăvoie la anumite drepturi legitime (căsătorie, dietă personală, întreținere de către biserică etc.), pentru a putea slui mai mult Evanghelia.

Pornind de la rațiunea misionară a creștinilor, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, noi trebuie să fim reprezentanții lui Hristos pe pământ, curați, buni, drepecți, plini de milă, compasiune și altruism, în cuvânt și faptă².

Orientarea constructivă

„Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc” (1 Corinteni 10:23 u.p.).

Dezvoltarea demersului altruist-misionar este ilustrată de Pavel prin termenul „a zidi - zidire”. „Așadar să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră” (Romani 14:19), sintetizează apostolul într-o altă epistolă textul precedent, accentul fiind pus atât pe demersul „zidirii altora” (Romani 15:2), ca persoane atrase de mesajul Evangheliei, cât și pe cel al construcției spirituale de natură instituțională, a bisericii, abilitățile și talentele individuale urmând a fi dedicate acestui scop: „Tot așa și

voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a bisericii” (1 Corinteni 14:12).

Scopul acestei construcții spirituale, realizată „pe temelia apostolilor și prorocilor”, este ca toți să ajungem „împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, zidiți împreună, ca [...] un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:19,20,22).

Influența asupra aproapelui

„Să nu faceți nimic care să fie pentru fratele vostru o piatră de poticnire sau un prilej de păcătuire” (Romani 14:13). Apostolul duce mai departe demersul altruist, recomandând evitarea oricăror manifestări care ar putea vexe pe cei mai puțin experimentați în credință sau pe frații hiperconștiințioși.

Am folosit drept text ilustrativ versetul din Epistola către romani, pentru că el face o sinteză a îndrumărilor pauline în acest sens. În alte locuri, Pavel se referă la „o piatră de poticnire pentru cei slabi”, la contextul gastronomic, sau la adresanții care ar putea fi contrariați printr-o atitudine nerecomandată: „iudei, greci, biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 8:9,13; 10:32).

Seriozitatea demersului poate fi argumentată prin multitudinea referințelor biblice privitoare la aspectul în cauză, corespunzătoare numeroaselor consecințe ale unei atitudini necontrolate: slăbirea credinței aproapelui, pierderea iubirii de frați (1 Ioan 2:10), permisiunea unor învățături false (Apocalipsa 2:14), decredibilizarea Evangheliei (Matei 18:7), defăimarea lucrării lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:3) și, în final, pierderea vieții veșnice (Marcu 9:42-44).

Politețe și ordine

„Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14:40).

Modul de realizare, de împlinire, a unui lucru nu este nici el neglijat. Buna-cuviință este acea regulă de conduită unanim acceptată, caracterizată prin decență, pudoare, eleganța manierelor și, mai ales, prin adevărata politețe, care nu cere sacrificarea principiului de dragul practicilor stabilite. Nu ține cont de castă. Ea învață respectul de sine, respectul față de demnitatea omului ca om, considerația față de fiecare membru al marii familii omenești³.

În același context, rânduiala este un sinonim pentru regulă și ordine, despre care același scriitor inspirat spune că, alături de curățenie, este legea cerului, iar ordinea și armonia divină care domnesc în ceruri [trebuie] să existe în fiecare familie, în fiecare biserică, în fiecare instituție⁴.

Evitarea dependenței

„Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine” (1 Corinteni 6:12 u.p.).

În limba greacă avem aici un joc de cuvinte destul de dificil de tradus. Textul ar putea fi redat sub forma: „Toate lucrurile sunt sub puterea mea, dar eu nu voi îngădui să mă aflu vreodată sub puterea lor”, sau: „Toate lucrurile îmi sunt permise, dar nu le voi permite să mă domine.”

Adevărul este că libertatea de a folosi orice lucru dispare atunci când lucrul acela devine mai puternic decât cel care îl utilizează și se transformă dintr-un instrument, într-un stăpân. Dacă un lucru, altminteri bun în sine, ajunge să nu mă mai slujească, ci să mă domine, atunci ce a mai rămas din pretinsa mea „libertate”? Numai Hristos are dreptul să fie Stăpân asupra vieții noastre. Toate celelalte lucruri, oricât de nevinovate ar fi ele, în momentul în care încearcă să ne înrobească, își pierd inocența⁵.

Scopul final

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu (1 Corinteni 10:31).

Dacă celelalte criterii n-au reușit să ne clarifice limitele manifestării binelui și răului, această normă nu mai permite nicio confuzie. Putem identifica cel puțin trei motive pentru care acțiunea noastră spre slava lui Dumnezeu este binecuvântată.

Primul vizează nevoia de ocrotire și călăuzire în realizarea unor standarde cu adevărat înalte – „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Coloseni 2:23). Al doilea, subsecvent celui dintâi, vizează eliminarea eșecului, rezultatul acțiunilor noastre fiind pus sub semnul voinței divine, și nu al ambițiilor omenești. Iar cel de-al treilea are un caracter evident formativ, raportarea continuă la persoana Mântuitorului, creionând traseul și obiectivul devenirii noastre spirituale: „Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29).

Vorbim, de fapt, despre scopul tuturor acțiunilor noastre, al existenței creștinului, în general, acela de a ajunge părtași slavei Sale: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). ■

Dan Constantinescu, doctor în economie, licențiat în teologie

EVALUARE
BIBLICA
DAN
CONSTANTINESCU

¹ F. Lăiu, „Toate lucrurile sunt îngăduite” (!?), <https://florinlaiu.com/toate-lucrurile-sunt-ingaduite/>.

² E.G. White, *Lucrarea misionară medicală*, p. 184.

³ E.G. White, *Educație*, p. 240.

⁴ *Idem*, *Căminul adventist*, pp. 254, 535.

⁵ D.I. Notar, *Limitele libertății creștine*, <https://www.resursecrestine.ro/eseuri/101209/toate-lucrurile-imi-sunt-ingaduie-dar-nu-toate-sunt-defolos>.

UCENICIE

Campanie de evanghelizare, botez, construcție biserică, inaugurare. Cam așa ar suna rezumatul plantării de biserici în perspectiva multora. Se rezumă, însă, la asta? Atât misionarii noștri, cât și noi, întreaga echipă administrativă, ne luptăm cu întrebările legate de eficiență, multiplicare, strategie, etape etc. Pe scurt, cum trebuie să arate rezultatele și cum ajungem la ele?

Am decis să pornim de la lucrul ce stă la baza misiunii noastre: Marea Trimitere. Isus nu ne trimite pentru a face adepți sau simpatizanți, nici măcar convertiți, ci ne dă sarcina de a face *ucenici*. Ce înseamnă asta?

Definiția ne spune că ucenicul este acel om care Îl urmează pe Maestru, este transformat de învățătura Maestrului și este dedicat în totalitate misiunii Maestrului. De asemenea, conform viziunii biblice, fiecare om care devine ucenic are datoria ca, la rândul lui, să depună eforturi pentru câștigarea altor oameni. Dacă urmărim firul roșu de-a lungul Scripturii, vom vedea că, adeseori, binecuvântarea este amintită alături de ideea de multiplicare. Dumnezeu creează omul, vede că acest lucru este bun, îl binecuvântează și îi spune să umple pământul. Cu ce? Cu binecuvântarea primită, cu imaginea lui Dumnezeu reflectată în chipul uman, necăzut în păcat, și cu autoritatea divină. Tot Dumnezeu îi promite lui Avraam că sămânța lui va fi ca stelele cerului și că binecuvântarea pe care o primește va fi extinsă (sau multiplicată). Însă, mergând pe acest fir, ajungem la expresia bine cunoscută: „Teoria ca teoria, dar cum rămâne cu practica?”

De multe ori ne găsim în punctul în care confundăm noțiunea de a face ucenici cu cea de a face adventiști (sau dacă nu ne legăm direct de confesiunea religioasă, atunci putem spune mai simplu – convertiți). Probabil că greșeala cel mai des întâlnită este aceea că momentul botezului este considerat punctul culminant ce marchează dovada supremă a încheierii procesului de ucenicie, însă adevărul este altul. Oamenii ce ies din apa botezului încă au nevoie să parcurgă traseul uceniciei, iar acesta nu se încheie niciodată atât timp cât continuăm să Îl urmăm pe Isus, iar lucrarea Lui în noi nu e făcută desăvârșită.

Cum arată asta în câmpul misionar în mod practic?

Lucrăm în mare parte în zone ale lumii în care creștinismul nu este des întâlnit, iar misionarii noștri au ca scop pornirea unor mișcări de plantare de biserici adventiste de ziua a șaptea. Nu vorbim despre plantare de biserici, ci despre mișcări de plantare de biserici, ceea ce se traduce prin faptul că punem accentul nu pe adăuție, ci pe multiplicare; nu doar pe convertire, ci pe ucenicie. După multă cercetare, aprofundare și rugăciune, misionarii noștri s-au îndreptat tot mai mult în direcția urmării mode-

lului biblic ce pune accentul pe prietenie, simplitate și puterea exemplului, combinate cu o învățătură corectă, bazată pe descoperire și o ascultare decisă cu privire la lecția însușită. Un ultim aspect, deloc neimportant, este acela de a urmări reproducerea imediată. Poate te întrebi ce înseamnă asta. Cum să te poți aștepta la o reproducere imediată, când nouă ne trebuie 15 ani după botez să ducem discuțiile în zona spirituală cu vecinii noștri? Sau cum să încurajezi pe cineva nou în credință să conducă studii biblice? De multe ori, aici rămânem blocați în eforturile evanghelice. Cineva Îl cunoaște și Îl acceptă pe Dumnezeu, însă rămâne exclusiv în etapa de învățare, fără a da mărturie până când nu are certitudinea că în orice dezbateră poate deține titlul de expert ce va avea ultimul cuvânt. Apoi, cel mai probabil, își pierde interesul misionar de-a lungul anilor ce nu par să îl ducă aproape de standardul teologic ce ar trebui să îl echipeze pentru lucrare. Încurajarea noilor credincioși să împărtășească imediat cu alții ceea ce și-au însușit este un aspect vital ce va crea încă de la început obiceiul de a da mai departe vestea cea bună.

Ne place să analizăm procesul de multiplicare folosind o ilustrație vizuală regăsită în multe din resursele ce vorbesc despre acest subiect.

Ipotetic vorbind, dacă ar trebui să hrănești un grup mare de oameni și singurele lucruri pe care le poți da ar fi o pereche de elefanți sau o pereche de iepuri, pe care ai alege-o? De multe ori, răspunsul se orientează în funcție de mărime. Doi elefanți probabil ar sătura mai mulți oameni decât doi iepuri, însă hai să analizăm situația.

- Se maturizează în 18 ani.
- Face câte un pui o dată.
- Este fertil de 4 ori/an.
- Perioada de gestație e de 22 luni.
- În 3 ani, familia crește de la 2 la 3 exemplare.

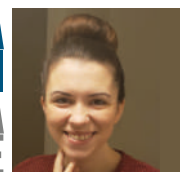

- Se maturizează în 4 luni.
- Face, în medie, câte 7 pui o dată.
- Este fertil aproape întotdeauna.
- Perioada de gestație e de o lună.
- În 3 ani, familia poate ajunge la 476 milioane de exemplare.

Parcă iepurii sună mai bine acum, nu? Un vechi proverb spune așa: „Dacă vrei o sută de tone de carne, crește elefanți. Dacă vrei o mie de tone de carne, crește iepuri.

Probabil te întrebi ce legătură au elefanții și iepurii cu ucenicia și cu mișcările de plantare de biserici. E simplu: mentalitatea noastră cu privire la evanghelizare poate avea la bază una dintre cele două opțiuni: crearea de biserici tip elefant sau crearea de biserici tip iepure.

**CHEIA
REUSITEI
DIANA
VASILE**

UCENICUL ÎL URMEAZĂ PE MAESTRU, ESTE TRANSFORMAT DE ÎNVĂȚĂTURA MAESTRULUI ȘI ESTE CU TOTUL DEDICAT MISIUNII MAESTRULUI.

De multe ori, în mod natural, suntem atrași de bisericile de tip elefant. Ele sunt mari, au programe frumoase și bine puse la punct, vorbitori instruiți, clădiri impunătoare și o mulțime de membri. Cel mai probabil, asta ne imaginăm atunci când vorbim despre succesul evanghelic. Cu toate acestea, e dificil să ajungem la acest rezultat, multiplicarea se lasă așteptată și modelul nu e repetat la nesfârșit. Nu e ușor să înființezi comunități de peste o sută de oameni, să ai programe impecabile și biserici costisitoare. Oricât de mult ne-ar atrage versiunea bisericilor elefant, cu oratori cunoscuți la nivel internațional, coruri ce te duc cu gândul la cântul îngerilor și eleganță plină de reverență ce se reflectă în vitraliile alese cu grijă, ceva atât de mare e greu de reprodus, iar așteptările noastre sunt deseori nerealiste. Uităm cu ușurință că modelul biblic pune accentul în repetate rânduri pe simplitate.

Dumnezeu Și-a dorit să Își întâlnească poporul într-un cort ce putea fi mutat oricând. Tot El S-a arătat oamenilor în vârful muntelui, la marginea râului, în casele credincioșilor, la masa păcătoșilor și pe coama dealului. Le-a vorbit simplu, le-a fost aproape și apoi le-a cerut să Îl urmeze. O biserică iepure este una mică, dar în care toți sunt activi; programele nu sunt impunătoare, dar abundă în adevăr. Clădirea poate fi simplă, sau poate că nici nu există ca spațiu destinat exclusiv închinării, dar casele credincioșilor, spațiile închiriate sau locurile publice sunt de ajuns. Cei ce ajung să cunoască adevărul

merg imediat și spun altora, iar atunci când numărul de credincioși crește, noi grupe se înființează în mod natural.

Se poate înțelege că bisericile elefant sunt rele, dar aceasta e o concluzie greșită. Și ele pot conduce oamenii la Dumnezeu, iar influența lor poate fi mare și importantă. Programele bine alese și muzica înălțătoare sunt de dorit, avem nevoie de ele. Însă, raportat la răspândirea Evangheliei, nu vom termina lucrarea niciodată prin mega-biserici.

E sănătos să măsurăm timpul rămas până la revenirea lui Isus prin împlinirea versetului din Matei 24:14 – „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Cum putem ajunge în toată lumea? Cum putem duce la bun sfârșit misiunea încredințată prin Marea Trinitate? Cum putem vedea, în jurul nostru, ucenici ce la rândul lor fac alți ucenici, lideri ce formează alți lideri, biserici ce plantează alte biserici?

Ar putea fi bisericile de tip iepure răspunsul la dilemă? Ne imaginăm măcar cum ar putea arăta?

În urmă cu doar câteva luni am luat împreună cu noi 16 voluntari într-o călătorie misionară în Cambodgia. Am discutat cu ei despre principiile uceniciei, despre multiplicare și multe altele, însă ilustrația și-a găsit înțelesul practic abia în Sabat, când am vizitat credincioșii din Lauka. Localizată într-o zonă de dealuri, la care ajungi după ce parcurgi un drum accidentat,

ADVENTIST FRONTIER MISSIONS EUROPE

SUȘȚINE
UN MISSIONAR

biserica lor e diferită de orice biserică am vizita în zona Europei. E o construcție mică, de lemn, ce constă într-o cameră pătrată suspendată pe patru piloni din același material. Nu sunt ferestre, nici măcar ușă, ci doar o scară pe care trebuie să urci cu atenție pentru a ajunge în locul de întâlnire. Nu găsești scaune, ci niște rogojini simple pe care te poți așeza alături de ceilalți participanți. Când cineva se ridică și merge, clădirea se clatină ușor, însă nimeni nu pare a fi îngrijorat cu privire la asta. Am zărit rapid lacrimi în ochii voluntarilor care ascultau cu atenție cântările ce răsunau în încăperea aceea simplă și am știut că toți cei ce experimentează asta vor privi cu alți ochi noțiunea de biserică și misiune. Au fost ridicate multe întrebări după lăsarea seriei, toate cu privire la comunitatea din Lauka, biserică ce a devenit pentru noi emblematică atunci când vorbim despre multiplicare.

Înainte de a se ridica această biserică, au existat discuții complexe cu privire la proiectul ce vizează oamenii Pnong. Ar trebui, oare, să strângem fonduri pentru a construi o biserică? Cum ar trebui să arate? Ar fi mai bine să folosim casa misionarilor, care e mai aproape de oraș, mai încăpătoare și potrivită? Ambele variante puteau fi alese cu ușurință, fără a duce lipsă de argumente. Cu toate acestea, niciuna nu era potrivită. Ca viziune pe termen lung, nu ne dorim să avem misionari pentru următorii 20 de ani în același proiect și nici nu vrem să creăm o relație de dependență între credincioșii locali și lucrătorii străini, ci urmărim pregătirea liderilor locali și ne dorim multiplicare prin eforturile, resursele și

capacitățile indigene. Așa că biserică din Lauka a fost construită de către localnici, cu lemnul propriu, în stilul caracteristic, cu costuri minime, dar capacitate de reproducere maximă. Desigur, clădirea e doar un mic aspect, dar principiile sunt aceleași.

După anii de activitate ai Adventist Frontier Missions, după multele încercări eșuate sau reușite, după căutarea soluțiilor în rândul diverselor proiecte ce au ca scop răspândirea Evangheliei, după parcurgerea multor materiale legate de mișcările de plantare de biserici, putem alcătui o listă de principii ce sunt vitale în misiunea pe care o avem:

- Pornește încet pentru a merge repede mai târziu.
- Nu face convertiți, ci ucenici.
- Pune accentul pe descoperire, nu pe predicare.
- Canalizează-ți eforturile către puțini oameni pentru a câștiga mulți.
- Ascultarea este mai importantă decât cunoașterea.
- Țintește către multiplicare, nu adiție.
- Roagă-te intens la fiecare pas.
- Păstrează lucrurile simple pentru a putea fi reproduse ușor.

A avea mereu în vedere ucenicia nu e simplu, de multe ori e complet nenatural raportându-ne la modul în care suntem obișnuiți să vedem lucrurile. Dar e vital pentru a duce Evanghelia în toată lumea! A fi ucenic e o chemare, o onoare, dar și o poruncă. Vei răspunde afirmativ? ■

Diana Vasile, președinte Adventist Frontier Missions Europe

0773 749 339; www.afmeu.org

SAU

MERGI ÎN ZONELE
ALBE

POSTUL ȘI RUGĂCIUNEA

Postul este o prioritate, prin el lăsăm nevoile trupești pe plan secundar, având în vedere mai presus decât orice relația cu Dumnezeu și rezolvarea problemelor cu care suntem confrunțați. Un post fără rugăciune poate fi folositor pentru corp, dar fără implicații spirituale. Rugăciune fără post practicăm tot timpul, postul nu este indispensabil pentru rugăciune, există situații fiziologice sau împrejurări când nu putem posti, dar ne putem ruga. Biblia zice: „Rugați-vă neîncetat” (1 Tesaloniceni 5:17), dar nu zice nicăieri: „Postiți neîncetat!”

„Pentru anumite lucruri, postul și rugăciunea sunt recomandate și potrivite. În mâna lui Dumnezeu, ele sunt un mijloc de curățire a inimii și promovare a unei dispoziții mintale receptive. Primim răspuns la rugăciunile noastre pentru că ne smerim sufletele înaintea lui Dumnezeu” (*Dietă și hrană*, pp. 187–188).

Postul întărește rugăciunea, dar nu-L poate forța pe Dumnezeu să facă ce vor oamenii, dacă planul Lui este altul. Iată două exemple:

– Copilul născut de Bat-Șeba în urma păcatului săvârșit de David cu ea nu a fost salvat de la moarte: „Domnul a lovit copilul pe care-l născuse lui David nevasta lui Urie și a fost greu bolnav. David s-a rugat lui Dumnezeu pentru copil și a postit” (vezi 2 Samuel 12:15-23; citate sunt versetele 15 și 16). David a refuzat să mănânce când slu-

jitorii au insistat de el, dar după moartea copilului s-a sculat și a mâncat. Postul nu a rezolvat nimic.

– Domnul nu era dispus să-i asculte pe iudeii din timpul lui Ieremia, chiar dacă ar fi postit: „Căci chiar dacă vor posti, tot nu le voi asculta rugăciunile, și chiar dacă vor aduce ardere-de-tot și jertfe de mâncare, nu le voi primi; ci vreau să-i nimicesc cu sabia, cu foamea și cu ciurma” (Ieremia 14:12).

Prin urmare, nu orice post este primit de Dumnezeu și El nu răspunde neapărat rugăciunilor însoțite de post.

POSTURI NEACCEPTATE DE DUMNEZEU

Postul impus

Saul a forțat armata să postească într-o zi de luptă grea: „Ziua aceea a fost obositoare pentru bărbații lui Israel. Saul pusese pe popor să jure, zicând: «Blestemat să fie omul care va mânca pâine până seara, până mă voi răzbuna pe vrăjmașii mei!» Și nimeni nu mâncase” (1 Samuel 14:24). Călcarea poruncii se pedepsea cu moartea!

„Porunca de a se reține de la hrană era determinată de ambiție egoistă și arăta că împăratul este nepăsător față de nevoile poporului său, atunci când acestea erau în conflict cu dorința lui de înălțare de sine. Confirmarea prohibiției printr-un jurământ solemn a arătat că Saul

era atât pripit, cât și profan. Chiar cuvintele jurământului arătau că zelul lui Saul era pentru sine însuși, și nu pentru cinstirea lui Dumnezeu. El a declarat că obiectivul lui era nu ca «Domnul să Se răzbune pe vrăjmașii Lui», ci eu «mă voi răzbuna pe vrăjmașii mei» (*Patriarhi și profeți*, p. 624).

Postul ca simplă formalitate

„Atunci ucenicii lui Ioan au venit la Isus și I-au zis: «De ce noi și fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?» Isus le-a răspuns: «Se pot jeli nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti» (Matei 9:14,15). Postul nu este exprimarea unei bucurii, ci a unei disperări, a unei nevoi urgente de intervenție divină. El pregătește mintea și sufletul pentru comuniune cu Domnul.

„Postul adevărat nu este doar un serviciu de formă. Scriptura descrie postul pe care l-a ales Dumnezeu — «dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug»; «dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit» (Isaia 58:6,10). Aici se prezintă chiar spiritul și caracterul lucrării lui Hristos. Întreaga Sa viață a fost un sacrificiu de Sine pentru mântuirea lumii. Fie că postea în pustia ispitirii, fie că mânca împreună cu vameșii la ospățul lui Matei, El Își dădea viața pentru răscumpărarea celor pierduți. Nu în jelanie deșartă, în nimic altceva decât umilire a trupului și sacrificii nenumărate, se manifestă spiritul adevărat de consacrare, ci el este arătat în predarea de sine în serviciu voios pentru Dumnezeu și pentru om» (*Hristos, Lumina lumii*, p. 278; în legătură cu întrebarea despre post pusă de ucenicii lui Ioan).

„Atunci cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel: «Spune la tot poporul țării și preoților: 'Când ați postit și ați plâns în luna a cincea și a șaptea, în acești șaptezeci de ani, oare pentru Mine ați postit voi? Și când mâncați și beți, nu sunteți voi cei ce mâncați și beți?»» (Zaharia 7:1-6; citate sunt versetele 4-6)

Postul fățarnic

„Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slujesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să te arăți că postești nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti» (Matei 6:16-18).

Comentând textul din Matei 6:16, Ellen White a scris așa: „Postul pe care-l cere Cuvântul lui Dumnezeu e mai mult decât o formă. El nu constă numai în refuzarea mâncării, în îmbrăcarea cu sac, în presărarea de cenușă pe cap. Cel ce postește cu adevărată părere de rău pentru păcat nu va căuta niciodată să se afișeze. Obiectivul postului pe care Dumnezeu ne invită să-l ținem nu este să ne

chinuim trupul pentru păcatul sufletului, ci să ne ajute să pricepem caracterul cumplit al păcatului, umilind inima înaintea lui Dumnezeu și primind harul Său iertător. Porunca Lui către Israel a fost: «Sfășiați-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru!» (Ioel 2:13)» (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 87).

„Semnele exterioare de post și rugăciune, fără un spirit zdrobit și căit, sunt fără valoare în ochii lui Dumnezeu. Lucrarea lăuntrică a harului este necesară. Umilirea sufletului este esențială. Dumnezeu Se uită la aceasta. El îi va primi cu îndurare pe cei ce își vor smeri inimile înaintea Lui. El va asculta cererile lor și le va vindeca rătăcirile» (Manuscrisul 33 din 1903, publicat în *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 4, p. 1150).

Postul ca merit

A zis fariseul în rugăciunea sa: „Eu postesc de două ori pe săptămână ...» (Luca 18:12). „Când posturile și rugăciunile sunt practicate într-un spirit de îndreptățire de sine, ele sunt o urăciune înaintea lui Dumnezeu» (*Solii alese*, cartea 1, p. 388).

Contemporanii lui Isaia se certau cu Dumnezeu: „«La ce ne folosește să postim», zic ei, «dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă Tu nu ții seama de lucrul acesta?» «Pentru că», zice Domnul, «în ziua postului vostru vă lăsați în voia pornirilor voastre și-i asupriți pe simbriașii voștri. Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul, nu postiți cum cere ziua aceea, ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul plăcut Mie, să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?»» (Isaia 58:3-5).

„Nici tot postul din lume nu va lua locul încrederii simple în cuvântul lui Dumnezeu. «Cereți», zice El, «și vi se va da.» Nu vi se cere să postiți patruzeci de zile. Domnul a îndurat postul acela pentru voi în pustia ispitirii. Nu ar fi nicio virtute într-un astfel de post; dar există virtute în sângele lui Hristos» (*Dietă și hrană*, par. 307, p. 189).

Postul abuziv

„Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea: «Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!»? Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuițarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești, au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și as-

TRĂIM ÎNTR-UN TIMP SOLEMN, ÎNAINTEA REVENIRII APROPIATE A MÂNTUITORULUI NOSTRU. PREGĂTIREA ESTE O IMPERIOASĂ NECESITATE.

prime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești” (Coloseni 2:20-23).

Iată experiența lui Martin Luther la mânăstire: „Când convingerile lui cu privire la păcat s-au adâncit, el a încercat prin propriile lui fapte să obțină iertare și pace. El a dus o viață foarte riguroasă, străduindu-se ca, prin post, vegheri și biciuiri, să învingă relele din firea lui, din care viața monastică nu i-a adus nicio ușurare... Ca urmare a acestei discipline dureroase, el a pierdut din putere și a suferit de spasme de leșin, de efectele cărora niciodată nu și-a revenit pe deplin. Însă, cu toate eforturile lui, sufletul lui împovărat nu a găsit nicio ușurare. Până la urmă a fost împins la marginea disperării” (*Tragedia veacurilor*, p. 123).

„E adevărat că există minți dezechilibrate care își impun un post pe care Scripturile nu-l promovează, rugăciune și privare de odihnă și somn cum nu a cerut Dumnezeu niciodată. Aceștia nu înaintază și nu sunt susținuți în actele lor voluntare de neprihănire. Ei au o religie fariseică, ce nu este a lui Hristos, ci a lor. Ei se încred în faptele lor bune pentru mântuire, sperând zădărnice să câștige cerul prin faptele lor meritorii, în loc de a se bizui, așa cum orice păcătos ar trebui, pe meritele unui Mântuitor răstignit, înviat și înălțat. Aceștia pot fi siguri că se îmbolnăvesc. Însă Hristos și evlavia adevărată sunt sănătate pentru trup și putere pentru suflet.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, pp. 556-557).

Post asociat cu violență satanică

Cazul lui Nabot. Când împăratul nelegiuit Ahab i-a cerut lui Nabot să-i dea via lui în schimbul alteia sau pe preț de argint (vezi 1 Împărați 21:1-16), Nabot a refuzat să vândă averea moștenită de la părinții săi. Izabela l-a văzut pe soțul ei morocânos și refuzând să mănânce și l-a întrebat care este problema. Atunci ea l-a asigurat că va avea via lui Nabot. Pentru atingerea acestui scop, ea a pus la cale asasinarea lui Nabot, ceea ce s-a și făcut. În scrisorile trimise bătrânilor și dregătorilor din Izreel, ea le-a poruncit: „Vestiți un post, puneți-l pe Nabot în fruntea poporului și puneți-i în față doi oameni de nimic, care să mărturisească astfel împotriva lui: «Tu l-ai blestemat pe Dumnezeu și pe împăratul!» Apoi scoateți-l afară, împroșcați-l cu pietre și să moară” (versetele 9 și 10).

Complotul iudeilor împotriva lui Pavel: „La ziuă, iudeii au uneltit și s-au legat cu blestem că nu vor mânca, nici nu vor bea până nu-l vor omorî pe Pavel. Cei ce făcuseră legământul acesta erau mai mulți de patruzeci. Ei s-au dus la preoții cei mai de seamă și la bătrâni și le-au zis: «Noi ne-am legat cu mare blestem să nu gustăm nimic până nu-l vom omorî pe Pavel!»” (Faptele 23:12-14). Complotul a fost dejucat și nu se știe ce s-a ales de complotiști: ori au murit de foame și sete, ori și-au călcat cuvântul; probabil ultima variantă a avut loc.

POSTURI DE CERCETARE DE SINE ȘI POCĂINȚĂ

Poporul din timpul profetului Samuel

„Atunci, toată casa lui Israel a plâns după Domnul. Samuel a zis întregii case a lui Israel: «Dacă din toată inima voastră vă întoarceți la Domnul, scoateți din mijlocul vostru dumnezeii străini și Astarteele, îndreptați-vă inima spre Domnul și slujiți-I numai Lui, și El vă va izbăvi din mâna filistenilor.» Și copiii lui Israel au scos din mijlocul lor Baalii și Astarteele și I-au slujit numai Domnului. Samuel a zis: «Strângeți pe tot Israelul la Mițpa și eu mă voi ruga Domnului pentru voi.» Și s-au strâns la Mițpa. Au scos apă și au vărsat-o înaintea Domnului și au postit în ziua aceea, zicând: «Am păcătuit împotriva Domnului!»” (1 Samuel 7:2-6).

Contemporanii profetului Ioel

„Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare, strângeți-i pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în casa Domnului, Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul!” (Ioel 1:14). „Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare!” (2:15).

Iudeii din timpul lui Neemia

„În a douăzeci și patra zi a aceleiași luni, copiii lui Israel s-au adunat îmbrăcați în saci și presărați cu țărână,

pentru ținerea unui post. Cei ce erau din neamul lui Israel, despărțindu-se de toți străinii, au venit și și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor” (Neemia 9:1,2). În restul capitolului este redată rugăciunea conducătorilor, rugăciune de mărturisire a păcatelor fiilor robiei și de pocăință colectivă, pentru ca Domnul să aibă milă de ei și să-i izbăvească de vrăjmașii lor.

Scriind despre Israelul din vechime, serva Domnului a zis: „Există păcate de asemenea caracter în rândurile noastre astăzi, și ele aduc mustrarea lui Dumnezeu asupra bisericii Sale. Oriunde asemenea păcate sunt descoperite, perioade de post și rugăciune sunt cu adevărat necesare, dar ele trebuie să fie însoțite de pocăință sinceră și reformă decisivă. Fără asemenea căință a sufletului, aceste perioade doar sporesc vina răufăcătorului. Domnul a arătat clar postul pe care l-a ales, acela pe care-l va accepta. Este cel care aduce roadă spre slava Lui, în pocăință, în consacrare, în adevărată pietate” (*Review and Herald* din 13 octombrie 1891, citat în *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 4, p. 1150).

Saul din Tars, după vedenia lui Isus pe drumul spre Damasc

„Trei zile n-a văzut și n-a mâncat, nici n-a băut nimic. În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: «Anania!» «Iată-mă, Doamne!», a răspuns el. Și Domnul i-a zis: «Scoală-te, du-te pe ulița care se cheamă *Dreaptă* și caută-l în casa lui Iuda pe unul

zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă!»” (Faptele 9:9-11).

Postul se adaugă de obicei la rugăciune în situații disperate, căutându-se intervenția și izbăvirea divină. Iată asemenea cazuri din timpurile biblice:

Invazia masivă din timpul lui Iosafat

„După aceea, fiii lui Moab și fiii lui Amon și cu ei niște maoniți au pornit cu război împotriva lui Iosafat. Au venit și i-au dat de știre lui Iosafat zicând: «O mare mulțime înaintează împotriva ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațațon-Tamar, adică En-Ghedi.» În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să-L caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda” (2 Cronici 20:1-3). Dumnezeu a acordat atunci poporului o izbăvire fenomenală.

Plecarea lui Ezra în călătorie spre patrie

„Acolo, la râul Ahava, am vestit un post de smerire înaintea Dumnezeului nostru, ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi, pentru copiii noștri și pentru tot ce era al nostru” (Ezra 8:21).

Neemia, interesându-se de situația Ierusalimului

I s-a spus că „zidurile Ierusalimului sunt dărâmate și porțile sunt arse de foc” (Neemia 1:3). Iată reacția lui: „Când am auzit aceste lucruri, am șezut jos, am plâns și m-am jelit multe zile. Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor” (versetul 4). În versetele 5-11 este redată rugăciunea lui de mărturisire, căință și apel ca Dumnezeu să schimbe situația, precum și ca el să capete trecere înaintea împăratului când își va prezenta petiția.

Daniel, spre sfârșitul anilor de captivitate babiloniană

„Și mi-am întors fața spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă” (Daniel 9:3). În versetele 4-19 este redată rugăciunea lui Daniel pentru izbăvirea poporului său din robie.

„Daniel știa că timpul stabilit pentru captivitatea lui Israel era aproape terminat, dar el nu a gândit că, pentru că Dumnezeu promisese că-i va elibera, ei înșiși nu au nimic de făcut. Cu post și căință, el L-a căutat pe Domnul, mărturisind păcatele lui și păcatele poporului lui” (*Review and Herald* din 9 februarie 1897, citat în *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 4, p. 1172).

Izbăvirea apostolului Petru din temniță

„Deci Petru era păzit în temniță și biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (Faptele 12:5). „Moartea lui Iacov a produs multă durere și consternare printre credincioși. Când și Petru a fost închis,

întreaga biserică s-a angajat în post și rugăciune” (*Faptele apostolilor*, p. 144).

Salvarea unui individ ajuns în stăpânirea lui Satana

Isus Se afla împreună cu trei dintre ucenicii Săi pe Muntele Schimbării la Față. În acel timp, ceilalți nouă au suferit o înfrângere, când au încercat să alunge un demon dintr-un copil (vezi Matei 17:1-21). După ce Isus l-a vindecat, „ucenicii au venit la Isus și I-au zis deoparte: «Noi de ce n-am putut să-l scoatem?»” (versetul 19). Isus le-a răspuns că din pricina puținii lor credințe (vezi versetul 20), adăugând în versetul următor: „Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post.”

„Cei nouă ucenici încă se gândeau la faptul amar al înfrângerii lor și, când Isus a fost din nou numai cu ei, L-au întrebat: «Noi de ce n-am putut să-l scoatem?» Isus le-a răspuns: «Din pricina puținii voastre credințe. Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, i-ați zice muntelui acestuia: 'Mută-te de aici colo!', și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință. Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post.» Necredința lor, care-i ținușe departe de o simpatie mai profundă cu Hristos, și nepăsarea cu care priviseră lucrarea sacră ce le fusese încredințată îi conduseseră la înfrângerea lor în conflictul cu forțele întunericului” (*Hristos, Lumina lumii*, pp. 429–431).

POSTUL ȘI ACTIVITATEA BISERICII

La unele dintre lucrările bisericii este potrivit să se practice rugăciunea însoțită de post. Iată două asemenea exemple:

Consacrarea misionarilor

„Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.» Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece” (*Faptele* 13:2,3).

La consacrarea prezbiterilor pentru slujbă

„Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică (Barnaba și Pavel) și, după ce s-au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră” (*Faptele* 14:23).

POSTUL PARȚIAL ȘI POSTUL TOTAL

Un post poate să fie parțial, chiar dietetic, sau poate să fie total, deplină abținere de la hrană, eventual chiar de la apă sau alt lichid:

Post parțial sau dietetic

Daniel și prietenii săi. La curtea lui Nebucadnețar, lui Daniel, Hanania, Mișael și Azaria, care studiau, li s-a oferit hrană împărătească. Tinerii iudei au refuzat să

o consume, pentru că era închinată idolilor, pentru că era și hrană necurată și pentru că se servea vin alcoolic. Foarte politicoș, Daniel a vorbit cu îngrijitorul, propunându-i o soluție: „Încearcă-i pe robii tăi zece zile și să ni se dea de mâncat zarzavaturi și apă de băut; să te uiți apoi la fața noastră și la a celorlalți tineri care mănâncă din bucatele împăratului și să faci cu robii tăi după ce le ce vei vedea!” (*Daniel* 1:12,13).

Rezultatul: „El i-a ascultat în privința aceasta și i-a încercat zece zile. După cele zece zile, ei erau mai bine la față și mai grași decât toți tinerii care mâncau din bucatele împăratului. Îngrijitorul lua bucatele și vinul care le erau rânduite și le dădea zarzavaturi. Dumnezeu le-a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; mai ales însă l-a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele” (versetele 14-17).

„Adevăratul post care trebuie recomandat tuturor este abținerea de la orice mâncare stimulatoare și folosirea corespunzătoare a hranei sănătoase, simple, pe care Dumnezeu ne-a oferit-o din abundență. Oamenii trebuie să se gândească mai puțin la ce să mănânce și să bea din hrana temporară și mult mai mult la hrana din cer, care va oferi tonus și vitalitate întregii experiențe religioase” (*Dietă și hrană*, par. 305, p. 188).

„Acum și mai departe, până la încheierea timpului, poporul lui Dumnezeu trebuie să fie mai serios,

mai treaz, neîncrezându-se în înțelepciunea lor, ci în înțelepciunea Conducătorului lor. Ei trebuie să rezerve zile de post și de rugăciune. Reținere totală de la hrană poate nu va fi cerută, dar ei trebuie să mănânce în mod cumpătat din hrana cea mai simplă” (*Ibid.*, par. 306, pp. 188–189).

Postul total

Postul iudeilor din Persia, amenințați cu exterminarea: „Esteră a trimis să-i spună lui Mardoheu: «Dute, strânge-i pe toți iudeii care se află în Susa, și postiți pentru mine, fără să mâncați, nici să beți, trei zile, nici noaptea, nici ziua. Și eu voi posti odată cu slujnicele mele; apoi voi intra la împărat în ciuda legii; și, dacă va fi să pier, voi pieri!» Mardoheu a plecat și a făcut tot ce-i poruncise Esteră” (Esteră 4:15-17).

„Prin împărăteasa Esteră, Domnul a efectuat o izbăvire măreață pentru poporul Său. Într-un timp când se părea că nicio putere nu-i poate salva, Esteră și femeile asociate cu ea, prin post, rugăciune și acțiune promptă, au întâmpinat problema și au adus izbăvire pentru poporul lor” (Scrisoarea 22 din 1911, publicată în *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 3, p. 1140).

Postul locuitorilor din Ninive. Profetul „Iona a început să pătrundă în oraș cale de o zi, strigând și zicând: «Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!»” (Iona 3:4).

Reacția locuitorilor: „Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. Lucrul acesta a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și a șezut în cenușă. Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai-marilor lui, următoarele: «Oamenii și vitele, boii și oile să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele de asuprire, de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă ca să nu pierim!»” (versetele 5-9).

Rezultatul rugăciunii, postului și pocăinței lor: „Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut” (versetul 10).

Postul lui Isus după botez: „Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul. Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămânzit” (Matei 4:1,2).

Noi trăim acum într-un timp solemn, premergător revenirii apropiate a Mântuitorului nostru. Pregătirea pentru cer este de imperioasă necesitate. Iată ce i se cere acum poporului lui Dumnezeu: „Ori de câte ori este nevoie pentru înaintarea cauzei adevărului și pentru slava lui Dumnezeu, pentru ca un adversar să fie întâmpinat, cât de precaut și cu câtă umilință ar trebui să intre ei în conflict (apărătorii adevărului)! Cu cercetare de inimă, mărturisire a păcatelor, rugăciune stăruitoare și adesea postind o vreme, ei trebuie să se roage cu stăruință ca Dumnezeu să le dea ajutor special și să dea adevărului Său mântuitor, prețios, o biruință glorioasă, pentru ca amăgirea să apară în adevărata ei urâtenie și apărătorii ei să fie complet înfrânți” (*Dietă și hrană*, par. 304, p. 188).

Scriind despre Ziua Ispășirii din sistemul levitic, serva Domnului a zis: „Întreaga ceremonie era destinată să-i impresioneze pe israeliți cu privire la sfințenia lui Dumnezeu și dezgustul Lui pentru păcat; și, mai mult, să le arate că ei nu pot veni în contact cu păcatul fără a fi mânjiți. I se cerea fiecăruia să-și smerească sufletul în timp ce această lucrare de ispășire se desfășura. Orice lucrare trebuia să fie lăsată la o parte și întreaga adunare a lui Israel trebuia să petreacă ziua în umilire solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și profundă cercetare a inimii” (*Tragedia veacurilor*, pp. 419–420).

Rugăciune, post, profundă cercetare a inimii! Condu-ne, Doamne, la o asemenea experiență fericită și biruitoare! Amin! ■

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

ÎN CE SENS CONTEAZĂ CÂND S-A NĂSCUT ISUS

Biblia nu menționează vreo dată a nașterii lui Mesia. Isus S-a născut într-o iesle din Betleem, păstorii erau afară pe câmp cu oile, magii au venit din Răsărit să I se închine, însă Scriptura nu pomenește ziua, luna sau anul când Mântuitorul a luat trup uman. Dumnezeu nu a considerat că este importantă data, ci evenimentul. Cea mai precisă dată a nașterii Sale este enunțată în următorul verset: „Când a venit *împlinirea vremii*, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie...” (Galateni 4:4).

Oricât de blânde ar fi fost iernile în Israel, nu cred că magii ar fi întreprins o călătorie așa de lungă în sezonul rece. În aceeași notă, mă îndoiesc că păstorii ar mai fi rămas cu oile pe câmp: „În ținutul acela, erau niște păstori care stăteau afară, în câmp...” (Luca 2:8). Merită să amintim faptul că Betleemul este localizat foarte aproape de Ierusalim.

Continuând firul argumentației, în sezonul cald, regii evrei locuiau în palatele din Ierusalim. Iarna se mutau în palatele-reședință din Ierihon. Ierihonul se afla la 25 de km de Ierusalim, în Valea Iordanului, la 390 m sub nivelul mării. Poziționarea lui geografică făcea ca iernile să fie blânde și plăcute. Datorită acestor avantaje, regii din dinastia hașmoneilor, inclusiv regele Irod, și-au construit palate pentru vremea rece în Valea Iordanului. Palatele au fost construite chiar sub stâncile înalte ale deșertului Iudeei. Ele au fost destinate recreerii și odihnei, dar funcționau și pe post de centre administrative. În solul fertil, plin de izvoare, creșteau tot felul de plante exotice și aromate. Apa abundentă iriga grădinile luxuriante și umplea piscinele în care se scăldau demnitarii. Băile regale aveau căzi după model elenistic.¹ Chiar dacă iernile erau mai blânde în Israel, temperaturile coborau destul de mult față de lunile călduroase, în așa fel încât conducătorii se mutau în reședințele destinate acestui sezon. Evangheliile consemnează întâlnirea magilor din Răsărit cu Irod, la Ierusalim: „Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s-a tulburat mult și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el” (Matei 2:3). Faptul că Irod era la Ierusalim când magii l-au întrebat despre nașterea Pruncului și că nu se mutase în reședința destinată sezonului rece, la Ierihon, ne

asigură că anotimpul nașterii Domnului nu a fost iarna. Sunt două referințe în Vechiul Testament pe care ni le confirmă dovezile arheologice²: „Împăratul ședea în *casa de iarnă*, căci era luna a noua, și înaintea lui era un foc de cărbuni aprinși” (Ieremia 36:22) și „«Voi surpa *casele de iarnă* și *casele de vară*; palatele de fildeș se vor duce și casele cele multe se vor nimici», zice Domnul” (Amos 3:15). Luna a noua din Ieremia 36:22 se numește Kislev și este echivalentul lui noiembrie-decembrie din calendarul nostru.

Următorul raționament este relativ discutabil din punct de vedere istoric, însă nu atât de pus sub semnul îndoielii încât să nu ne dăm seama că Isus nu S-a născut în cel mai rece anotimp.

Biblia menționează vârsta la care Mântuitorul Și-a început activitatea publică – 30 de ani: „Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod” (Luca 3:23). Conform calculelor bazate pe date din evanghelii, predicarea și activitatea publică a lui Isus s-au întins pe o perioadă de trei ani și jumătate. Din aceleași surse cunoaștem că Domnul Isus a murit în timpul Sărbătorii Paștelui. Apelând la o aritmetică simplă, dacă scădem 33 de ani dintr-o primăvară de Paște, un număr întreg, ajungem la un număr întreg. Deci ajungem tot într-o primăvară. Dacă mai scădem o jumătate de an, descoperim anotimpul nașterii

¹ https://www.jewishvirtuallibrary.org/jericho-the-winter-palace-of-king-herod?utm_content=cmp-true, accesat astăzi 05.12.2023.

Domnului, toamna. Nu putem avea certitudine de 100%, însă ce știm cu siguranță din pleiada de argumente expuse este faptul că Mântuitorul nu S-a născut iarna.

Un argument adiacent, care poate fi pus sub semnul întrebării, este relatarea Coranului despre nașterea lui Isa – Isus. În cartea de căpătâi a musulmanilor ni se spune că Maria era logodită cu Iosif. Cuprinsă de spasmele nașterii, Maria aude o voce miraculoasă care o sfătuiește să mănânce curmale: „Durerile facerii o cuprinseseră la rădăcina unui curmal. De la picioare însă, fu strigată: «Nu te mâhni! Domnul tău a făcut să țâșnească un izvor la picioarele tale. Scutură către tine curmalul! El va face să cadă asupra ta curmale coapte. Mănâncă, bea și limpezește-ți ochii!»” (Sura 19:23-26). Curmalele se coc în lunile septembrie și octombrie.

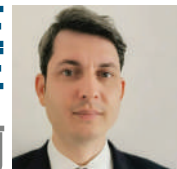
Sărbătoarea Crăciunului a fost fixată la data de 25 decembrie pentru a înlocui sărbătoarea păgână „Natalis Solis Invicti” (ziua de naștere a Soarelui neînvins) pe care romanii o celebrau la acea dată, care era considerată și ziua solstițiului de iarnă. Soarele Isus Hristos a înlocuit pe *Sol Invictus*. Așadar, hotărârea de a serba ziua nașterii Domnului pe 25 decembrie este de ordin bisericesc, fără a fi susținută de argumente biblice și istorice.

Cel mai important este ca Isus să Se nască zi de zi în viața și comportamentul nostru, iar ieslea murdară a celor zămisliți în păcat să devină o casă primitoare pentru Rege. Dacă magii din Răsărit au venit pe un drum la ieslea Betleemului și s-au întors acasă pe un alt drum din cauza lui Irod: „În urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu în vis să nu

mai dea pe la Irod și s-au întors în țara lor pe un alt drum” (Matei 2:12), cu Isus și noi putem să ne întoarcem acasă pe un drum nou. Fie ca profeția din Isaia 30:21 să se împlinească în viața noastră: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!»”

Aurul credinței, tămâia rugăciunilor fierbinți și smirna unei vieți curate să fie darurile noastre pentru Darul mântuirii. Drumul Betleemului este doar începutul Viei Dolorosa și o pregustare a umblării cu Dumnezeu, care ne cheamă pe drumul veșniciei.

**RENAȘTERE
MÂNTUITOARE
DANIEL
NIȚULESCU**

Ce bine că în ieslea mea Isus...

*Cad fulgii dalbi ca niște miei
Neprihănit pământul,
Copiii cu păr alb se joacă eu ei
Înveselindu-mi cântul.*

*Ce bine că în ieslea cea săracă
Copilul sfânt ni Se naște;
Pământul eu cerul se îmbracă,
La Vilfaim venim conduși de-o stea.*

*Știi cine-i steaua prezisă de profeți?
Alai de îngeri troienind poteci,
Veniți la iesle într-un suflet să vedeți
Cum fuge întunericul pe veci.*

*Se închină Fiului magi din depărtări,
În ochii lor văzduhul scânteiază,
În iesle s-a unit tot cerul în cântări
Străfulgerând lumea e-o rază.*

*Pe dealuri îngerii discută eu păstorii,
De parcă se cunosc dintotdeauna,
În noaptea sfântă se scriu istorii,
Cerul și Betleemul sunt una.*

*Ce bine dacă în ieslea inimii mele
Păstorul ar vrea să locuiască,
Trimite-ți, Doamne, turmele
O viață nouă să-mi roiască!*

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

² https://www.jewishvirtuallibrary.org/jericho-the-winter-palace-of-king-herod?utm_content=cmp-true, accesat astăzi 06.12.2023. Excavările au început în 1973 și s-au întins pe o perioadă de 15 ani.

„HAINE DE LUMINĂ”

Când citim *Targumul biblic* (versiunea aramaică citită în sinagogă), descoperim că Adam și Eva erau „înțelepți” (în ebraică, *arum* înseamnă „gol și înțelept”) și „îmbrăcați în lumină”. În Geneza 3:7, *Targumul* arată că „li s-au iluminat ochii și au cunoscut că erau goi întrucât au fost dezbrăcați de gloria cu care au fost creați”. În *Torah* lui Rabi Meir este o afirmație care spune că „hainele de lumină ale lui Adam erau ca o torță de o splendoare radiantă”¹. În *Odele lui Solomon*, o culegere de texte iudeo-creștine, reapare paralelismul între veșminte și slavă. În Oda 11,11 citim: „Domnul m-a îmbrăcat în slava Sa.”

Tema gloriei lui Adam este cunoscută în *Sirach* (Sira 45,8; 49,16) și în comunitatea din Qumran², unde este menționată de mai multe ori. În Midrash, *Pesiqta de Rav Kahana*, în comentariul textului din Isaia 61:10 („ca un mire care își pune cununa”) se spune că veșmintele strălucitoare ale lui Adam vor fi date lui Mesia care va veni. Adam, îmbrăcat în lumină, reflecta chipul (*telem* și *demuth*) Creatorului atâta timp cât rămânea în prezența

Sa. În momentul păcatului, slava s-a retras. În locul hainelor de lumină au făcut haine de frunze (Geneza 3:7).

Isus, noul Adam, pe Muntele Schimbării la Față (Marcu 9), strălucea de gloria lui Dumnezeu, la fel după cum Moise, coborât de pe muntele Sinai, avea chipul strălucitor (1 Corinteni 3:13). Este o asemănare evidentă între cele două pasaje și de fiecare dată lumina este legată de prezența lui Dumnezeu. În pasajul din Matei 17, când se vorbește despre schimbarea la față se spune: „Fața Lui a strălucit ca soarele și hainele s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2). Expresia „ca soarele” este un indiciu al gloriei divine care nu putea să fie percepută de ochiul uman și care a transformat hainele simple de pânză în veșminte de lumină.

În cartea Apocalipsa se arată că pentru cei salvați este asigurat un nou veșmânt de lumină (Apocalipsa 3:5), drept rezultat al transformării definitive. Potrivit lui Pavel, această transformare este structurală, întrucât „trupul muritor va fi schimbat în trup nemuritor” (2 Corinteni 15:52-54).

Dacă această transformare include componenta luminii, atunci avem câteva posibilități care ar putea fi simple speculații, totuși rămân interesante și pot fi și un exemplu al modului în care știința deschide o fereastră spre universul fascinant al lui Dumnezeu.

Prima ipoteză: polarizarea luminii³

Știm încă de pe vremea lui Newton că lumina albă este suma a mai multor culori (el identifica șapte culori)⁴. Astăzi, combinațiile sunt mult mai multe, o listă parțială indică 247. Dacă ținem cont de posibilitatea descoperirilor noilor nuanțe și de schimbul de intensitate, atunci numărul combinațiilor poate fi imens. Deci albul nu este alb, ci suma unui număr uriaș de nuanțe. Este suficient să vedem curcubeul.

Când profetul Ezechiel descrie strălucirea lui Dumnezeu spune: „Ca înfățișarea curcubeului, așa este înfățișarea luminii strălucitoare care-l înconjoară. Astfel este arătarea slavei Domnului” (Ezechiel 1:28). În Apocalipsa este descris tronul lui Dumnezeu înconjurat cu reflexe de lumini colorate și curcubeul” (Apocalipsa 4:3). În capitolul 10 este descris un înger strălucitor care are „deasupra capului curcubeul, fața ca soarele și picioarele ca niște stâlpi de foc” (Apocalipsa 10:1). Evident că strălucirea gloriei divine se manifestă în splendoarea nuanțelor multicolore.

Aceasta ne poate sugera că cei „îmbrăcați în haine albe”, așa cum sunt prezentați în cartea Apocalipsa (Apocalipsa 3:5), nu vor avea toți halate albe ca la spital, ci, dimpotrivă, efectele cromatice ale luminii le oferă posibilitatea să aibă „haine” strălucitoare, multicolore, personalizate. Acest lucru este susținut de faptul că fiecare dintre ei va primi „o piatră albă pe care este scris un nume nou pe care nimeni nu îl știe, decât acela care îl primește” (Apocalipsa 2:17). Nume unic scris pe o piatră unică, albă. Trăsăturile fizice, numele și hainele de slavă vor fi unice. Ele vor reprezenta experiența noastră cu Dumnezeu. În nuanțe glorioase, multicolore.

A doua ipoteză: pentabyte, entanglement și comunicarea

Einstein, Podolsky și Rosen⁵ afirmau, încă din anii 1935, că există o legătură între două sau mai multe particule care au proprietăți corelate⁶, indiferent la ce distanță se află una de cealaltă (*paradoxul EPR*)⁷. Începând cu anii 1970, A. Zeilinger, A. Aspect și J.F. Clauser au dedicat mulți ani studiului efectului *entanglement*, confirmând ipotezele lui Einstein și obținând un Premiu Nobel pentru Fizică în anul 2022. Studiile lor s-au bazat pe analiza fotonilor pereche, arătând că cele două particule pot comunica instantaneu.

Descoperirile au fost aplicate în domeniul informaticii și au fost realizate primele linii cuantice. Google,

cu procesorul Sycamore 57 qubit, și IBM, cu Osprey 433 qubit, au dat startul celei mai mari revoluții în lumea computerelor. Recent, la Quantum Summit din New York, IBM a prezent un nou procesor de 133 qubit, numit Heron. Sitemul Two, construit cu două procesoare Heron, se găsește la centrul de studii IBM, din Yorktown Heights, și are 6,71 m lungime și 3,66 m înălțime, fiind capabil să facă operații uriașe. Silvia Zorzetti, de la FermiLab din Chicago, a făcut un pas mai departe și a proiectat prima linie de „internet quantistic”. Pentru aceasta a primit Premiul Early Career Award (2023), din partea guvernului american. Împreună cu premiul a primit suma de 2,5 milioane de dolari (în cinci ani) din partea Departamentului de Energie al Statelor Unite pentru realizarea lui.

Proiectul se bazează pe două elemente fundamentale: capacitatea incredibilă a computerelor cuantice de a procesa datele și viteza de comunicare. Google, în anul 2019, folosind procesorul Sycamore 57 qubit, a rezolvat în 200 de secunde o problemă pe care un computer clasic ar fi rezolvat-o în 10.000 ani. Cu procesorul Heron, operația s-ar putea face în mai puțin de 60 secunde. Efectul tunel pe care se bazează qubitul creează viteze de transmisie incredibile.

În comunicare, cu cât este mai mare viteza cuvintelor cu atât se comunică mai puțin. Cuvintele transmit doar 6%, din mesajul nostru, indiferent cât de mare este viteza lor, restul de 94% este dat de modularea ritmului, de volum, de tonalitate, de păstrarea contactului vizual și de limbajul nonverbal. Cei 94% sunt esențiali, dar din păcate ușor falsificabili. Este suficient să schimbăm tonul sau să adăugăm un gest imperceptibil și interlocutorul dă o altă interpretare mesajului nostru. Neînțelegerile sunt la distanțe foarte mici, formând o sursă nesfârșită de conflicte și chiar războaie.

Un alt element este folosirea simbolurilor în comunicare. Cuvântul „casă”, *home*, sau *maison*, deși indică același lucru în limbi diferite, este forma fonetică a ideii de familie, loc intim, locuință. Acest lucru este valabil pentru toate cuvintele pe care le folosim. Limbajul surdomut înlocuiește forma fonetică cu una mimată. Deci cuvintele sunt simboluri. Cum ar fi dacă nu am avea nevoie de intermedierea simbolurilor? Dacă am comunica direct, nemijlocit?

V-ați întrebat vreodată cum comunica Dumnezeu cu omul în Grădina Edenului? Biblia vorbește de „limba îngerilor” în opoziție cu limbajul omenesc (1 Corinteni

**NOSTALGII
EDENICE
BENIAMIN
LUPU**

**CE FRUMOS DACĂ AM
REGĂSI DARUL COMU-
NICĂRII TOTALE! NU
AR FI NIMIC ASCUNS
ÎNTRE NOI ȘI S-AR
RESTABILII ARMONIA
PARADISULUI.**

13:13). Îngerii nu sunt ființe materiale, drept urmare nu folosesc limbajul uman. Toma d'Aquino spune că ei comunică între ei în formă mentală, transmițând instantaneu informațiile. Ei nu folosesc simboluri. Ar fi putut comunica Dumnezeu cu omul în formă directă, mentală? Cuvintele să nu fie cuvinte? Și dacă ar fi fost cuvinte, să fie înțelese complet, direct și imediat? Folosirea darului limbilor la Rusalii indică faptul că Duhul Sfânt este deasupra limbajului omenesc și poate să ofere instantaneu capacitatea de-a folosi simboluri diferite (Faptele 2).

Ce s-ar întâmpla dacă am regăsi darul comunicării totale? Să spunem câteva cuvinte și cel care este lângă noi, „în mod *entangelement*”, să înțeleagă perfect tot ce avem în suflet. Nu ar fi nimic ascuns între noi și s-ar restabili armonia Paradisului. Dacă lucrul acesta este posibil între doi fotoni, de ce nu ar fi posibil între două ființe „îmbrăcate în lumină”? Vă imaginați ce extraordinar ar fi? Între oameni ar fi armonia desăvârșită, iar Dumnezeu și omul s-ar înțelege instantaneu.

A treia ipoteză: „teleportarea”⁹

Aceasta ar putea să fie cea mai ciudată ipoteză dintre toate trei, dar Zeilinger, în dobândirea Premiului Nobel, a demonstrat încă din anii 1998 că o „teleportare cuantică”⁹ este realizabilă.

Cuvântul „teleportare” face parte din poveștile de ficțiune, în multe filme se prevede dispariția unui obiect dintr-un anumit spațiu cu apariția lui în alt spațiu. Procedura începe cu scanarea obiectului original în așa fel încât să fie stabilită poziția precisă a fiecărui atom. Un transmițător emite această informație la un receptor care, în formă *entangelement*, produce o copie identică. Materia transformată în energie se recompune în formă identică în locul nou.

Nu despre această teleportare vorbește Zeilinger. În experiențe cu fotoni¹⁰, el a reușit să-i coordoneze simultan la distanțe foarte mari, arătând că există o corelație instantanee între ei. În anul 2012, a realizat o comunicare la 143 km distanță, între două insule din Canare; în 2017 a reușit transmiterea între un satelit și suprafața terestră la 1.203 km¹¹, iar în 2020, cu ajutorul fibrei optice, a crescut și mai mult eficiența. Zeilinger a continuat studiile cu atomi¹² reușind să transmită instantaneu „informația” primului atom celui de al doilea.

Din mecanica cuantică știm că nu este posibil să cunoaștem statutul fiecărei cuante și, după „principiul indeterminării”, de Heisenberg, teleportarea în stil *Star Trek* nu poate funcționa. Există o glumă pe seama realizatorilor filmului, care, ca să poată justifica în film negarea principiului lui Heisenberg, au inventat o mașină imaginară „de Heisenberg”, care să rezolve problema. Desigur, o mașină de felul acesta nu există și nimeni nu știe cum poate funcționa. Se povestește că într-o zi un

ziarist de la *Time* l-a întrebat pe Michael Okuda, un consultant tehnic al filmului *Star Trek*: „Cum funcționează mașina lui Heisenberg?” La care el a răspuns: „Foarte bine, mulțumesc!”¹³

Teleportarea de care vorbește Zeilinger este bazată pe transmiterea informatică în stil *entangelement*. Studiile sunt în fază inițială, dar pentru unii rezultatele sunt entuziasmante, pentru alții sunt interpretabile și rămân încă în schemele teoretice indicate în anii 1935 de Einstein.

Putem vorbi de *teleportare* în lumea nouă creată de Dumnezeu? Este doar o ipoteză hazardată? Sunt multe probe care arată că este o simplă speculație, dar un lucru este sigur: natura umană nu poate suporta călătoriile spațiale. Dacă acceptăm relatarea biblică despre revenirea lui Isus, salvarea celor mântuiți și deplasarea în galaxiile universului, la Tronul lui Dumnezeu, atunci vom avea nevoie de o natură umană diferită. Corpul acesta supus putrezirii va fi schimbat în nemurire, într-o formă pe care uneori încercăm să ne-o imaginăm atunci când ne jucăm de-a „omul de știință”. ■

Dr. Benoni Corneliu Lupu, pastor în Italia

¹ *Torah Temimah Bereishit* 3:31, în Rabbi Ari Kahn *Bereishit* (Gen. 1:1-6,8).

² Expresia „fiii luminii” este folosită în mod curent pentru locuitorii din Qumran, mai ales în *Sulul războiului*. Vezi în *Manoscrite di Qurman*, ed. Luigi Moraldi, Novara, 2013, XXI.

³ Feynman a făcut studii aprofundate. Vezi Richard Feynman, *QED: La strana teoria della luce e della materia*, Milano, 1989.

⁴ Isaac Newton, *Saggio della filosofia*, Venezia, 1733, p. 179.

⁵ *A Einstein, B Podolsky, N Rosen*, „Can Quantum Mechanical Description of Physical Reality be Considered Complete?” în *Physical Review*, vol. 47, n. 10, 15 mai 1935, pp. 777-780; Albert Einstein, *Teoria dei quanti di luce*, Milano, 1998, p. 64.

⁶ Bohr nu era de acord și, în numărul succesiv al revistei *Physical Review*, a publicat un articol cu același titlu. N. Bohr, „Can quantum-mechanical description of physical reality be considered complete?” în *Physical Review*, vol. 48 (1935), p. 700.

⁷ În anul 1951, Bohm a reformulat paradoxul în formă mai simplă; în Bohm David, *Quantum Theory Prentice-Hall*, Englewood Cliffs, 1951, p. 29.

⁸ Massimo Teodorani, *Teletrasporto*, Macro ed. 2007; Leonardo Castellani - Giulia Alice Fornaro, *Teletrasporto dealla fantascienza alla realta*, Springer, 2011.

⁹ Anton Zeilinger, *Il velo di Einstein*, Torino, 2005, III, p. 2.

¹⁰ D. Bouwmeester, J.W. Pan, K. Mattle, M. Eibi, H. Weinfurter, A. Zeilinger, „Experimental quantum teleportation”, în *Nature* nr. 390, (1997), 6660, pp. 575-579; D. Boschi și alții, „Experimental realization of teleporting an unknown pure quantum state via dual classical an Einstei-Podolsky-Rosen channels”, în *Phys. Rev. Lett.*, nr. 80, VI (1998), pp. 1121-1125.

¹¹ Boschi și alții, *Physical Review Letters* 80 1998 ; Yin și alții în *Science*, 356, 2017.

¹² M. Riebe și alții, „Deterministic quantum teleportation with atoms”, în *Nature*, nr. 429 (2004), pp. 734-737.

¹³ Giulia Callisesi, *Il teletrasporto quantistico: principi quantomeccanici ed esperimenti*, teză la Alma Mater Studiorum, Università Bologna, 2016, p. 2.

COARNELE RĂSĂRITENE ALE MONSTRULUI PREACREȘTIN

Introducere

Dacă până aici am comentat aplicarea profeției din Apocalipsa 13 la catolicism, introducem acum câteva rânduri despre rolul creștinismului politic răsăritean, ce derivă din aceeași religie și din același Imperiu Roman.

Ortodocșii și catolicii sunt o singură biserică (dezbinată)

Prin urmare, dacă fiara trimite la falsul creștinism, ea nu poate fi *numai* cezaro-papismul Romei de Apus, ci și cezaro-papismul Romei de Răsărit. Până la 1054, Răsăritul și Apusul au fost împreună, o singură biserică ortodoxo-catolică. Până la acea dată, această creștinătate politică ecumenică a fost „fiara” – nu-i așa? Iar dacă marea biserică imperială și universală (ortodoxo-catolică) s-a rupt în 1054 în două părți inegale, putem spune, oare, că fiara a dispărut? Sau că spiritul de fiară apocaliptică este moștenit numai de stilul occidental al monstrului pseudocreștin?

De fapt, care sunt caracteristicile ferocității despre care tot vorbim? Creștinismul imperial a fost un sis-

tem politico-religios totalitar, o teocrație popească intolerantă și falsă. Evanghelia și întreg adevărul au fost falsificate teologic, iar oamenii de alte opinii (creștini heterodocși, evrei, păgâni, islamici, necredincioși) au fost obligați să se supună unei odioase religii oficiale, care timp de prea multe secole a pozat ca religia lui Hristos.

Metastazele autorității episcopale

Papalitatea este o evoluție malignă a episcopatului monarhic, care la rândul lui a apărut ca o pervertire a oficiului pastoral și didactic existent în prima biserică. Conducătorii bisericii apostolice se numeau *presbýteroi* (seniori, mai-mari)¹ sau *epískopoi* (inspectori, păzitori, paznici la oi, cf. Faptele 20:28; 1 Petru 2:25).² Pe vremea apostolilor, cele două denumiri reprezentau aceeași slujbă, și anume slujba de pastor.³

**ADEVĂRATA
IMPARATIE
FLORIN
LAIU**

**ÎMPĂRĂȚIA LUI
DUMNEZEU ESTE
IERUSALIMUL CERESC,
CARE VA VENI DE SUS,
ȘI NU DE JOS.**

Pastorul creștin era numit „prezbiter”, sau „episcop”, indiferent de vârstă sau de funcție. Unii păstoreau comunități locale (Apoc. 3:1,7), alții răspundeau la rândul lor de angajarea și coordonarea altor episcopi/prezbiteri (1 Tim. 5:17-22; Tit 1:4-7).⁴ Mai târziu, denumirea de *episcop* a fost rezervată acelor *prezbiteri* (pastori) care aveau sub supravegherea lor mai mulți pastori.

Până aici nu este nimic rău. Dar începând cu secolele II-IV, adică chiar în timpul persecuțiilor, anumite lucruri au început să se schimbe. Conducătorii creștini au început să se considere „preoți”, asemenea liderilor religioși evrei și păgâni. Însuși cuvântul *presbyteros* stă la originea denumirilor europene ale „preotului”.⁵ Ca reacție la ereziile grave care făceau ravagii în secolele II și III, episcopii au căpătat autoritatea exclusivă de învățători ai bisericii, în orașe. Au început să fie considerați o treaptă superioară a preoției, mai presus de prezbiteri/preoți.

De la Constantin cel Mare, episcopii au început să primească și autoritate civilă în fiecare oraș, iar de la denumirea scaunului episcopal (*kathedra*), bisericile care erau sedii episcopale s-au numit catedrale. Apoi episcopii mai importanți s-au numit arhiepiscopi sau, dacă își aveau sediul în metropole (orașe mari), s-au numit episcopi metropolitani, sau, pe scurt, mitropoliti. Dintre aceștia, unii au început să domnească peste țări întregi, sau peste zone geografice mult mai întinse,

Astfel a apărut un nou tip de organizație creștină, întemeiată pe autoritatea omenească: omul bisericii și tradiția bisericii. Importanța liderilor religioși, în special a episcopilor, a crescut enorm, confundându-se în mod explicit cu cinstea și autoritatea Domnului Hristos.

Ignațiu, episcop de Antiohia din secolul al II-lea, afirma că prezbiterii (pastorii „preoți”) sunt locțiitorii apostolilor, așa cum episcopul este locțiitorul lui Dumnezeu și al lui Hristos. Credincioșii nu trebuie să facă nimic în afara voinței episcopilor și a prezbiterilor. „În afara episcopului nu există biserică.” Se afirmă repetat că episcopul este precum Hristos în biserică.⁶ „Bine este să-i venerăm – atât pe Dumnezeu, cât și pe episcop. ... Cine face ceva fără știrea episcopului îi slujește diavolului.”

Biserica Răsăritului cu nimic mai prejos

Aceste exortații timpurii despre autoritatea episcopală arată că spiritul lui antihrist începuse să apară chiar înainte de zilele lui Constantin cel Mare și cu mult înainte de despărțirea scandaloaasă a celor două facțiuni ale Bisericii Ortodoxo-Catolice. Primele erezii și primele legiferări ale bisericii au apărut în Răsărit. Aici, în Răsărit, creștinismul era mult mai răspândit, iar Biserica Apuseană din primele secole a fost fiica Bisericii Răsăritene de limbă greacă. Orientul grecesc nu a rămas mai puțin superstițios și mai puțin mistic decât Occidentul latin.

Prin urmare, nu se vede niciun motiv serios pentru care să-i incriminăm pe papii și pe episcopii latini mai mult decât pe episcopii răsăriteni. Știați că apelativul *papa* („tătic”) s-a folosit timp de multe secole pentru toți episcopii? Că și preoții păgâni erau „părinți” spirituali? (Jud. 18:19). Până astăzi, patriarhul de Alexandria, al Bisericii Ortodoxe Egiptene (Copte) este numit *papă*. Dacă alții nu se mai numesc papă, este o chestiune doar de preferință culturală sau lingvistică, întrucât a spune „părinte”, sau „patriarh” este același lucru. Este o autoritate care îi aparține exclusiv lui Dumnezeu (Matei 23:8-10; Isaia 63:16). Oamenilor (părinți naturali, spirituali etc.) li se cuvine o încredere și o cinstire limitate, atunci când îi numim, în mod natural sau figurat, „tată”, sau „părinte” (2 Regi 2:12; 5:13).

Pretinde popa de la Roma că are autoritatea de a ierta păcatele? Dar și popii balcanici sau ruși iartă la fel de eficient. Are papa un magisteriu suprem, o autoritate de învățător infailibil al bisericii? Dar fiecare episcop răsăritean este paznicul autorității spirituale a bisericii, despre care se crede că nu a greșit și nu va greși niciodată. Învață catolicii despre purgatoriu? Este adevărat, dar și în bisericile ortodoxe se oferă posibilitatea de mântuire celor ajunși în iad.

Numai atrocități catolice?

Au folosit autoritățile catolice metode psihologice și fizice atroce pentru corectarea catolicilor și necatolicilor? Faptele sunt bine cunoscute, dar credeți că autoritățile ortodoxe s-au abținut de la asemenea drăgălășii. Faptul că s-a scris mai puțin, sau că anumite faze ale istoriei sunt mai puțin cunoscute nu înseamnă că răsăritenii au avut o credință sau o trăire creștină mai tolerantă. Dacă persecuțiile nu au fost continue în Est, să ne amintim că nici în Vest n-au fost continue. De altfel, cruciadele și inchizițiile au apărut în Vest abia după secolul al XI-lea. Nici în țările păgâne (în Imperiul Roman, Imperiul Part, Armenia precreștină, regatele germanice precreștine, regatele slave precreștine, țările islamice) nu au fost continue persecuțiile.

Autoritățile ortodoxe au persecutat pe disidenți, pe heterodocși și pe necreștini când au avut puterea. Orice tip de creștinism care are la bază o viziune teocratică (politico-religioasă), ca în Israelul vechiului legământ, care formează un establishment politico-religios și care își simte amenințate autoritatea și prestigiul, va face orice, pe orice cale, ori de câte ori are ocazia, pentru a-i elimina pe cei percepuți drept concurenți sau adversari. Fac excepție (cu oarecare eforturi!) comunitățile creștine care și-au integrat în crez principiul libertății religioase, ca drept uman inalienabil, și care luptă pentru apărarea acestui drept. Dar, după cunoștințele noastre, Răsăritul, cu cât este mai înrădăcinat în „ortodoxia” tradițiilor, cu

atât vede în conceptul de „drepturi umane” un moft occidental.

Au existat și există în ortodoxie promotori ai iubirii creștine și ai toleranței, așa cum au existat și există și în catolicism. Dar nu trebuie să uităm că și autoritățile ortodoxe au persecutat și nu avem nicio îndoială că, în condiții politice potrivite, persecuțiile s-ar aprinde din senin, ca flacăra de la Sfântul Mormânt. Să enumerăm doar câteva momente istorice:

Împăratul Teodosiu cel Mare (380) a legiferat ortodoxia sinodală, ca singura religie admisă în tot imperiul. Ca urmare, s-au dat legi care să suprimă alte religii și forme heterodoxe de creștinism. A persecutat drastic pe arieni și pe păgâni. Împăratul era capul legitim al Bisericii Ortodoxe.

Împăratul Iustinian a publicat *Corpus Juris Civilis* (529), un cod de legi, care exprimă intoleranța creștinismului oficial. A luat măsuri pentru a elimina alte credințe și secte considerate eretice. A interzis religiile păgâne, a ordonat închiderea templelor și distrugerea idolilor. Păgânii practicantți, care au refuzat să se convertească, au fost persecutați. De asemenea, a dat legi care vizau suprimarea heterodocșilor (arieni, nestorienii, monofiziții și mulți alții). Cei care nu se supuneau ortodoxiei imperiale erau deposedați de bunurile lor, exilați sau uciși. Cu precădere se practica jefuirea populației heterodoxe, întrucât împăratul preacreștin avea mare nevoie de metal prețios.

În secolele VII-IX, în Imperiul Bizantin au fost persecuții ortodoxe crâncene împotriva paulicienilor, în Armenia și în Anatolia. De asemenea, în Răsărit, cearta dintre iconoduli și iconoclaști, din interiorul lumii ortodoxe⁷, a dus la lupte fratricide și persecuții. După revenirea iconodulilor la putere, împărăteasa Teodora a ucis peste 100.000 de pauliceni prin spânzurătoare, sabie și flăcări. În disperare, cei rămași au luat armele, stabilindu-și un centru strategic la hotarul de răsărit al imperiului și cauzând mari neajunsuri bizantinilor.

Convertirea la ortodoxie a țarului Boris I al bulgarilor (864) a însemnat și convertirea forțată a populației la ortodoxie. A ordonat distrugerea locurilor și obiectelor sacre ale păgânilor și botezul forțat al populației. Cei care au refuzat au fost persecutați și chiar uciși. În secolele următoare (X-XI), Țaratul Bulgar a luptat împotriva ereticilor bogomili.

Ortodoxia din epoca țaristă, în ultimele câteva secole, a persecutat pe toți cei care făceau opinie separată față de ortodoxie: duhoborii, molokanii,

rascolenii, subotnikii, evreii, protestanții. În ciuda simpatiei protectoare a țarului, popii ruși au aranjat uciderea a circa 100 de subotniki în Moghilev, printre care și pe Romanțov, arhiepiscopul subotnikilor, și pe alți lideri. Tânărul fiu al lui Romanțov a fost torturat cu fiare înroșite, apoi ars pe rug. Adesea, pentru a se apăra de persecuție, subotnikii se alăturau evreilor, care aveau mai multă protecție. După 1820, au fost deportați în Siberia și Caucaz. Pe lângă aceștia, au fost persecutați mai târziu și ortodocșii uniți cu Roma („greco-catolicii”) din Ucraina, musulmanii și adesea evreii. În perioada comunistă, ortodoxia rusă a avut mult de pățimit din partea regimului, dar după trezirea democratică s-a trezit și apetitul pentru limitarea sau anularea libertății minorităților religioase nedorite.

Bigotismul și intoleranța în „Grădina Maicii Domnului!

Creștinismul balcanic contemporan nu a fost deloc lipsit de accese de fanatism, naționalism creștin intolerant, xenofobie, antisemitism, antiprozelitism etc. Și chiar în spiritualitatea tolerantă a poporului nostru: nostalgia sfintelor vremuri voievodale, amintirea cămășilor verzi, confuzia absolută dintre nație (român) și religie (ortodox) arată că pentru mulți răsăriteni, idealul politic este teocrația – republica dreptcredincioșilor.

Acest tip de bigotism răsăritean este bine reprezentat de scrierile și predicile „despre sectari” ale călugărului moldovean Ilie Cleopa, care este pomenit cu mare apreciere de mulți români:

Ștefan cel Mare nu a fost baptist! Mircea cel Bătrân nu a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun nu a fost martorul lui Iehova; nebunii ăștia de sectari au ieșit acum. Nicio sectă nu exista în țara noastră pe atunci. Aceștia vin din străinătate, plătiți de masoni să ne strice dreapta credință și originile noastre și rădăcina noastră de popor ortodox.

Ce spune Sfântul Efreem Sirul? „Cu omul eretic să nu vorbești, în casă să nu-l primești, la masă să nu stai cu dânsul, bună ziua să nu-i dai.” Aceștia sunt înaintemergătorii lui Antihrist. Că Mântuitorul a spus la Efeseni, prin apostolul Pavel: Biserica este Trupul lui Hristos, iar cap al Bisericii este Hristos. Fiecare sectar care s-a despărțit de Biserică s-a despărțit de Hristos. E om al satanei.⁸

Asemenea cuvinte nu au nevoie de comentarii. Pe lângă astfel de prăpăstii duhovnicești contemporane, atitudinea actuală a catolicismului pare un cântec de sirenă (care, totuși, nu ne convinge). În timp ce așteptăm iarăși persecuții de peste ocean sau de la Vatican, bine ar

fi să nu uităm de coarnele „dreptmăritoare” răsăritene ale fiarei romano-creștine, care nu sunt mai puțin periculoase. Nu este nevoie să fii profet ca să înțelegi că în anumite condiții politice, cum ar fi dezlegarea de Europa (care asigură o detașare a politicii de religie), viitorul ar fi bântuit de stafia naționalismului și a legionarismului.

Să nu suspinăm după o ordine creștină în patrie sau în afară, pentru că o ordine creștină nu poate fi decât a bisericilor majoritare, care au experiență îndelungată în a sufoca drepturile și libertățile. Menirea noastră este să asigurăm un exemplu moral sau spiritual ca biserică, în numele lui Isus Hristos, care a declarat categoric, înaintea lui Pilat: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.”

Împărăția lui Dumnezeu este Ierusalimul ceresc, care va veni de sus. Orice împărăție creștină care vine de jos, clădită din cărămizile tradițiilor creștine, având ca liant smoala politicii lumești, este Babilon. Să nu ne înșelăm: salvarea lumii nu va veni de jos. „Căci nici din Răsărit, nici din Apus, nici din pustie va veni înălțarea” (Psalmii 75:6).

Dar epopeea coarnelor fiarei nu se încheie aici, pentru că, așa cum vom vedea, există și coarne „protestante”, foarte proeminente, pe care încă nu le-am descris. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Fapte 14:23; 20:17; Tit 1:5; 1 Petru 5:1; 2 Ioan 1:1.

² Fapte 20:28; Filipeni 1:1; 1 Tim. 3:2; Tit 1:7.

³ Pavel îi numește mai întâi „prezbiteri”, apoi episcopi, în Fapte 20:17,28. La fel, când îi dă instrucțiuni lui Tit, îi numește mai întâi prezbiteri (Tit 1:5), apoi episcopi (v. 7). Tot ce se spune despre prezbiteri (că erau păstori și învățători ai bisericii, 1 Tim. 5:17; că puteau fi mai mulți într-o biserică locală, Fapte 14:23; 20:17), același lucru se spune despre episcopi (Fapte 20:28; Fil. 1:1; 1 Tim. 3:2; Tit 1:7,9). Slujba de prezbiter/episcop nu era o funcție primită prin alegerea comunității, ci era una încredințată de corpul pastoral (apostolic) al bisericii, prin hirotonire (Fapte 13:2-3; 1 Tim. 5:22).

⁴ Precizăm că „prezbiterii” menționați în Biblie nu sunt identici cu bătrânii de biserică (church elders), cu conducătorii de comunitate sau cu „prezbiterii” din comunitățile noastre adventiste. Prezbiterii din timpurile apostolice erau pastori, deoarece erau plătiți și aveau obligația de a păstori și învăța. Când Pavel dă instrucțiuni că prezbiterii trebuie să fie mult mai bine plătiți decât văduvele pensionare ale bisericii (1 Tim. 5:3,9a,17), arăta prin aceasta că ei erau ca predicatorii sau pastorii de astăzi. Cuvântul „cinstite”, folosit în traducerea românească, este în acest caz nepotrivit, deoarece în greacă *timé* înseamnă și prețuire în bani, sau retribuție (Iov 31:39 LXX; Fapte 7:16; Matei 27:6; 1 Cor. 7:23). Aceasta și explică de ce slujba de episcop era răvnită (1 Tim. 3:1-7).

⁵ Germ. *Priester*; eng. *priest*; franceză veche: *prestre* etc. În România, preotul și preoteasa încă păstrează denumirea tradițională de *presviter*, *presviteră*.

⁶ *Epistolele lui Ignatius* (vezi „Early Christian Writings”, www.earlychristianwritings.com/ignatius.html: *Către efeseni* (2:2; 4:1; 5:1,3; 6:1), *Către magnezieni* (2:1; 4:1; 6:1; 7:1), *Către trallieni* (2:1-2; 3:1; 13:2), *Către filadelfieni* (7:1-2; 13:2), *Către smirneni* (8:1-2; 9:1), *Către Polycarp* (5:2). Deși epistolele acestea sunt de obicei datate pe la anii 110, multe din ele sunt falsuri scrise de altcineva, în numele lui Ignatius, pe la anii 250 www.bible.ca/history-ignatius-forgeries-250AD.htm.

⁷ Iconodul (slujitor al icoanelor), iconoclast (spărgător de icoane).

⁸ Citat de pe webpagina <https://vremuritulburi.com> „Părintele Cleopa Ilie despre sectari” (4 dec. 2015).

PSALMII – ÎNVĂȚĂTURILE TALE

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

Găsiți mai jos două versete din Psalmii 119, unul este completat, iar pe al doilea îl puteți afla după ce completați, după modelul primului verset, rândurile de mai jos. Apoi memorați-le.

Î n v ă ț ă t u r i l e T a l e s u n t d e s f ă t a r e a
 1 2 3 4 5 4 7 8 9 10 11 12 7 13 11 12 14 8 2 7 15 12 14 16 4 7 13 9 12 13

m e a ș i s f ă t u i t o r i i m e i (Psalmii 119:24)
 17 12 13 18 10 14 16 4 7 8 10 7 19 9 10 10

Completează după modelul de mai sus următorul verset:

14 4 3 10 2 4 ? 12 14 7 12 17 10 2 12 1 2 15 8 9 4 9 10 11 12 7 13 11 12

? 13 14 4 7 9 4 10 12 14 ? ? 4 ? 10 11 12 ? 12 13 7 13 12 14 7 12

15 12 14 16 4 7 13 9 12 13 17 12 13 (Psalmii 119:77)

Răspuns: „Să vină peste mine pestea îndurărilor Tale, ca să trăiesc, căci Legea Ta este desfătarea mea.” (Psalmii 119:77)

*Vrei să schimbi lumea?
Începe cu tine!
Schimbă-ți stilul de viață!*

Vino la:
**CENTRUL
DE SĂNĂTATE
CODLEA**

Investigații

Consultații medicină generală
și de specialitate
EKG, Ecografie abdominală
Biometrie, IMC, TA și alte măsuratori
Osteometrie
Investigații biochimice

Program Lifestyle

Normalizarea greutatei corporale
Educație și motivare pentru
stil de viață
Seminarii medicale, consiliere specifică
Program de abandonare
a fumatului, a alcoolului și antistres

Tratament

Masaj, hidromasaj, vibromasaj
Electroterapie, ultrasunete, magnetoterapie
Hidroterapie, saună, salină
Presoterapie – drenaj limfatic
Gimnastica în aer liber,
la sală și subacvatică

Dietoterapie și nutriție

Folosirea dietei vegetariene terapeutice
Principiile alimentației vegetariene sănătoase
Reguli în alcătuirea meniului
Clasă de gătit și rețete culinare
Fitoterapie

Dă ani vieții tale! Dă viață anilor tăi!

505100, Codlea,
Zona Geamăna F.N.,
jud. Brașov;
tel. 0727.221.111;
e-mail: office@codlea.eu;
www.codlea.eu

